

Віктор БАЙДАК

**ВКЛАДАЙ СЕБЕ
В НАСТУПНІ
ПОКОЛІННЯ**

Дніпро
Журфонд
2019

УДК 82-92

Б48

Каждая новая книга Виктора Байдака вызывает не только массу эмоций, мыслей и чувств, но и множество вопросов. Всего того, без чего поэзия (как впрочем, и проза) не может существовать. И эта, девятая по счету, книга автора не стала исключением.

Кожна нова книга Віктора Байдака викликає не тільки купу емоцій, думок і почуттів, але і безліч питань. Всього того, без чого поезія (як втім, і проза) не може існувати. І ця, дев'ята за рахунком, книга автора не стала винятком.

Видано в авторській редакції

ISBN 978-966-934-177-8

© Байдак В.М., 2019

© Давидов О.Д. передмова

НА КОГО РАВНЯТЬСЯ АВТОРУ?

ЧЕЛОВЕК ТВОРЧЕСКИЙ НИКОМУ НЕ ОБЯЗАН БЫТЬ ПОНЯТЫМ

Критерием оценки любого литературного, а тем более поэтического, произведения может быть желание читателя запомнить, а порою и выучить наизусть часть или даже в целом какое-то стихотворение. По такому, далеко не научному, методу отбирались строки произведений Виктора Байдака, когда готовилась его книга афоризмов и эссе. А из этой книги не могут не остаться в памяти такие строки (поэт пишет и на украинском, и на русском языках, поэтому цитируем по оригиналу):

*Вчорашній день не наздогнати,
Його імлюю занесло...
Поки з тобою батько й мати —
Тобі насправді повезло...*

** * **

*Літа схилили постать хати;
Років зносилося рядно...
На стежку, де ходила мати,
Журливо дивиться вікно...*

Но есть у Виктора Байдака и тексты, которые «с первого захода» не то, что запомнить, но и понять трудно:

*В мені боролись три світи:
Світ вміння, знань і краси.
Життєву мить скріплює вічність:
Будуєш і руйнуєш — Ти...*

* * *

*К Единственной жене любовь
Пронес свечой до смерти лютой.
Души стекла по капле кровь...
Свеча осталась — не задутый...*

Но если и после второго, и третьего «захода», как говорится, не доходит, значит, в стихах заложен смысл, связанный с какими-то научными или библейскими темами, которые не всем пока ведомы. Чтобы добраться до истины, порою требуется либо «арифметическая линейка», либо ссылка на первоисточник, на который опирался автор. Например, такое:

*Чи той, хто на «відмінно» вчився, —
Отримав гроші, влади трон?
Успішний з помилками бився
Щоб скласти успіху закон.*

На полях рукописи я признался Виктору, что не понял смысл в ответе на вопрос. Он пишет: «Ответ в последних двух строчках – по Роберту Киосаки». Или такое:

*Енергія взаємодії
У стані вічного буття
Розкриє сутність часу в дії,
В якому сенсом — мить життя.*

На мое недоуменное пожатие плечами автор отослал меня к «Физике вещей». В другом случае – к квантовой механике и т.д. Эрудит, что тут скажешь. И на ум приходят слова Василия Навруцкого, народного артиста Украины: «Человек творческий никому не обязан быть понятым. Даже себе».

Виноват ли автор в том, что мы не достигаем до уровня его компетентности? Или

ему всё-таки надо быть ближе к уровню знаний среднестатистического читателя, приспосабливаться к нему? Это уже решает каждый из них самостоятельно. А, может, нам самим следует «подтянуться» в знаниях, чтобы более осмысленно окунуться в глубины писательского замысла?

Есть над чем порассуждать. Но лучше это сделать непосредственно с текстом...

Александр ДАВЫДОВ,
лауреат литературных премий
им. Владимира Даля и Николая Шутя.

ОТ ИЗДАТЕЛЯ

Эта книга Виктора Байдака отличается от предыдущих отсутствием фотографий образцов художественного литья, резьбы по дереву, живописных работ и иллюстраций самого автора, которые свидетельствуют о безусловном его таланте также и в этих видах искусства.

Как человек искренне почитающий Творца, Виктор Байдак не любит лже-попов. Это нашло отражение и в его текстах. О правоте автора – судить читателям. Нельзя не сделать еще одну оговорку. Мы просили Виктора исключить из сборника некоторые нехарактерные для его поэзии тексты политической направленности, которые, к тому же, в читательской среде будут восприняты неоднозначно. Издатель также не разделяет позицию автора по ряду его взглядов на происходящие сегодня события, но и в данном случае руководствуется исключительно правом каждого высказывать своё мнение.

НА КОГО РІВНЯТИСЯ АВТОРУ?

ЛЮДИНА ТВОРЧА НІКОМУ НЕ ЗОБОВ'ЯЗАНА БУТИ ПОНЯТОЮ

Критерієм оцінки будь-якого літературного, а тим більше поетичного, твору може бути бажання читача запам'ятати, а часом і вивчити напам'ять частину або навіть цілком якийсь вірш. За такою, далеко не науковою, методикою відбиралися рядки творів Віктора Байдака, коли готувалася його книга афоризмів та есе. А з цієї книги не можуть не залишитися в пам'яті такі рядки:

*Вчорашній день не наздогнати,
Його імлою занесло...
Поки з тобою батько й мати —
Тобі насправді повезло...*

** * **

*Літа схилили постать хати;
Років зносилося рядно...
На стежку, де ходила мати,
Журливо дивиться вікно...*

Поет пише як українською, так і російською мовами, тому і надалі цитую вірші згідно оригіналу:

*За упокой отцов ушедших
Не стоит чашу поднимать:
Они нашли себя в пришедших...
Себя нам в будущем искать...*

Але є у Віктора Байдака і тексти, які «з першого заходу» не те, що запам'ятати, але і зрозуміти важко.

В мені боролись три світи:
Світ вміння, знань і краси.
Життєву мить скріплює вічність:
Будуєш і руйнуєш — Ти...

* * *

К Единственной жене любовь
Пронес свечой до смерти лютой.
Души стекла по капле кровь...
Свеча осталась — не задумой...

* * *

«Великие люди» — в дворцах перемен...
«Великие люди» — в борделях измен...
О Боге вещают Великие люди,
Не требуя власти и денег взамен.

Але якщо і після другого, і третього «заходу», як то кажуть, не доходить, значить, у віршах закладений сенс, пов'язаний з якимись науковими чи біблійними темами, не всім поки відомі. Щоб дістатися до істини, часом потрібно або «арифметична лінійка», або посилання на першоджерело, на який спирався автор. Наприклад, таке:

Чи той, хто на «відмінно» вчився —
Отримав гроші, влади трон?
Успішний з помилками бився
Щоб скласти успіху закон.

Я зізнався Віктору, що не зрозумів відповіді на питання. Він пише: «Відповідь у останніх двох рядках — по Роберту Кіосакі». Або таке:

Енергія взаємодії
У стані вічного буття
Розкриє сутність часу в дії,
В якому сенсом — мить життя.

На мій здивований потиск плечима автор відіслав мене до «Фізики речей». В іншому випадку — до квантової механіки і т.д. Ерудит, що тут

скажеш. І на думку спадають слова Василя Наврутського, народного артиста України: «Людина творча нікому не зобов'язана бути понятою. Навіть собі».

Чи винен автор в тому, що ми не дотягуємо до рівня його компетентності? Або йому все-таки треба бути ближче до рівня знань середньостатистичного читача, пристосовуватися до нього? Це вже вирішує кожен автор самостійно. А, може, нам самим слід «підтягнутися» в знаннях, щоб більш осмислено зануритися в глибини письменницького задуму?

Є над чим поміркувати. Але краще це зробити безпосередньо з текстом ...

**Олександр ДАВИДОВ,
лауреат літературних премій
ім. Володимира Даля та Миколи Шутя.**

ВІД ВИДАВЦЯ

Ця книга Віктора Байдака відрізняється від попередніх відсутністю фотографій зразків художнього лиття, різьблення по дереву, живописних робіт і ілюстрацій самого автора, які свідчать про безумовний талант автора і в цих видах мистецтва. Як людина, яка щиро почитає Творця, Віктор Байдак не любить лже-попів. Це знайшло відображення і в його текстах. Про правоту автора - судити читачам. Не можна не зробити ще одне застереження. Ми просили Віктора виключити зі збірки деякі нехарактерні для його поезії тексти політичної спрямованості, які, до того ж, у читацькому середовищі будуть сприйняті неоднозначно. Видавець також не поділяє позицію автора щодо деяких його поглядів на події сьогодення, але й у цьому випадку керується виключно правом кожного висловлювати свою думку.

ВСТУП

Хочу зачепити найболючішу і найжахливішу тему сьогодення: тему моралі... Суспільство опустилося в цьому плані до того, що блуд, перелюб, — вважається повсякденною нормою. В Святому Письмі сказано: Що Бог сочедав — людина не розділяє. Мтф. 19:6. В тому ж розділі читаємо: «Говорю вам: хто розлучається зі своєю дружиною не через статеву розпусту і одружується з іншою, той чинить перелюб». Мтф. 19:9. Це в рівній мірі стосується як чоловіка, так і жінки. Марка 10:12. Де ж опиняться ці люди, люди, яких викреслили з книги Життя? Знову ж таки на це запитання дає відповідь Біблія. В книзі Об'явлення, в 20 розділі, в 15 вірші Бог говорить: І всякий, хто не був знайдений в Книзі життя, був вкинений в озеро вогняне...

Трагізм ситуації в тому, що люди мирські закони ставлять вище законів Бога. На протязі тисячоліть змінилося безліч людських законів, та закони Вседержителя — незмінні.

ТІ, ЩО ЧИНЯТЬ ГРІХ ПЕРЕЛЮБУ

Зараз ці люди граються з Вогнем, а потім Вогонь буде гратися ними...

* * *

Творца люблю за мудрость и умение,
За то, что дал Творенью — разуменье:
Постичь Возможное в пределах Бытия
И осознать свой выбор и значенье.

* * *

Тебе ли знать, живущему сто лет, —
Значенье звезд и важность всех планет?
Портрет Вселенной — смысл Мирозданья!
Непостижим для смертного — Ответ...

* * *

На сходах епох і рас —
Гукає Випадок до нас:
Життя дається лише раз!
Творцю підвладний Суд і Час!

* * *

Творение — суть объясненья;
Причина; Мысли; повторенья
Законов вечных Бытия,
Как высшей цели назначенья.

* * *

Познав троичный мир Платона,
Себя «Учёными» назвав,
Дошли умом до Смерти трона,
Наукой Жизнь не отыскав.

* * *

Диявол мудрості не просить
Бо завжди зло у собі носить.
Пожав серп жадібності — Гріх!
Тепер, зі Смертю, душі косить...

* * *

Приперся в церкву Матріарх,
Собі життя в ікони просить...
Навіщо?! — Вічний Патріарх
З Собою ідолів не носить.

* * *

Тебе ли, смертному створенню
Истоки вечности познать?
Воздай хвалу существуванню:
Ты мог и этого не знать!

* * *

Надежды нет: тропа забвенья
В безвестность черную ведет...
С лучом познання и уменья
Кто в краткий миг Ответ найдет?

* * *

Неначе вчора світ сміявся,
Років мінялись голоси...
Невдовзі в ньому пил зостався:
Частинки тлінної краси...

* * *

Літа мої — думки мої —
Сердешні надії...
Відшуміли листям в гаю,
Залишилися — мрії...

* * *

Свободи дух гартує волю.
Безкарність приведе Сваволю.
На полі тлінного буття
Шукає Вибір свою долю...

* * *

Благополучие, здоровье, мир, любовь...
Кто этих благ не хочет вновь и вновь?
Мечта времен и призрак сего мира:
На всем лежит одна и та же кровь...

* * *

Сначала Брак живет сутужно.
Позднее ладит; дальше — дружно.
Чтобы счастливо жизнь прожить —
Состариться с любимым нужно.

* * *

Колись, — забудим і старим,
Відчувши рідний запах хати
Згадаєш час, коли малим
Міг днем, — як цілим роком грати.

ЭВОЛЮЦИЯ

Не зная как, твердишь что знаешь.
За правду — ересь принимаешь.
Гвоздя Природе не создать,
А... Мозг... возможно?! Понимаешь?

* * *

Свободи дух — посланець волі.
Рабом стає закланець долі.
На полі тлінного буття
Блукає вічна тінь Сваволі.

* * *

Мир намного сложнее, чем я полагал.
Нету мысли важнее с начала Начал!

Ибо все, что мы знаем, —
достоинно незнания:
То, что поняли мы, —
Кто-то раньше создал.

* * *

Вручив нам явь для пребывания,
И Слово дав для осознания, —
Сказал: «Запомни, Человек:
Царят в сём мире Мои знания!»

* * *

От надменных всезнаек Ты истину скрыл
И смиренным глубины познания открыл.
Драгоценность духовного знает не каждый
Даже если все тайны мирские раскрыл.

* * *

Грешен я... Ежечасно сие признаю,
И поэтому Слово Твоё познаю...
Ненавидят меня за Твои же ученья!..
Знать, не всем уготовано место в Раю...

* * *

Если в рабство традицией древних рожден,
Если ум твой амбицией дерзкой пленен, —
Знай: Закон над тобою все так же сияет —
Человек сам себе причиняет урон...

* * *

Жизнь-песок — утряслась, нету смысла менять.
Как стрела пронеслась. Кто ее смог поймать?
Я сравню этот миг с глубиною познания:
Ибо суть Мироздания умом не объять.

ВИБОРИ

Якщо я маю право знати,
А також вільно вибирати
З великих і малих падлюк —
То краще пусте місце мати.

* * *

Быть может, через сотню лет
Ума испробовать букет
Захочет пришлых поколень...
В нем те же ноты: «да» и «нет».

* * *

Традиции предков — основа? Закон?!
Важней ритуалы... А может быть... Он?
«Мыть руки по локоть» —
закон лицемеров.

На ложных ученьях, чей зиждется трон?

* * *

Не библейских традиций, —
как в поле травы.
Не сносить «фарисеям» своей головы.
Обойти справедливость
не выйдет пройдохе:
Ибо Вечного истины вечно правы.

* * *

Життя... Та, скільки його тут:
Туди-сюди — і вже немає.
Ще тліє дня останній трут,
А скрипка часу — іншим грає...

* * *

Пшеница, сорняки — два царства:
Хороший и плохой урок.
Хлеб — есть основа государства;
Бурьян не запасают впрок.

* * *

В жизни доброе дело любовью полей —
Соберешь через время надежных друзей.
Все, что пользу приносит, о том и радей.
Наслаждаться плодами измены — не смей!

* * *

Ще не нажерлася сволота:
Вже й гроші випадають з рота,
А жадібність бере своє:
Очима жре усе підлота.

* * *

Гукає харю чорнороту
Обману хижая вдова:
«Одвів од нас Бог всю сволоту,
Лишились підлість і братва!..»

* * *

П'ючи з одного Джерела,
Смаки чомусь відмінні мають...
Коли приносить мед бджола —
Його з смолою не мішають.

* * *

Тихенько мати посивіла...
Покрив чуприну батька сніг...
Стрілою юність пролетіла...
Ступила старість на поріг...

* * *

Какие шансы у постсоветской брехни?
Она не может быть даже разговором
для поколений.

Эта мерзость навсегда останется
Навозом на поле человеческой истории.

* * *

Лучшей жизни не жди от седых стариков:
Вы, — здоровые дети, — их жизни улов!
Ваше счастье для них — неизменное благо,
Поле пройдено. Ценится святость основ!

* * *

Віру і жадібність, вбивства і страх
Нарешті з'єднав Інквізітор в ділах:
Спалити замучених милістю церкви —
Таке «одкровення» в безбожних світах!

* * *

В «святе» — брехню Диявол звів,
В країну смерть і біль привів.
Війну з Кремлем — «АТО» назвало
Суспільство зрадників — рабів.

* * *

Сознание — Себя вложило
В создание жизненных ролей.
Мышление, — людям предложило:
Нам осознать всю мощь идей!

* * *

Своею тушею закрывший в Царство вход —
Сам не идет, и пастве не даёт.

Слепой духовно — к выгоде бредет...
Но с Истиной — Богатство не живет.

* * *

Зачем поддерживать господ,
Когда в них совесть не живет?
Кормящий власть слепой народ
В числе рабов и пропадет.

* * *

Ледачі стали коло влади,
Народ в податки запрягли...
А в серці — чорне поле Зради:
Душі неметені вугли...

* * *

Служит церковь с попами Творцу на словах.
Только в чем же заслуги
 перед Ним на делах?
Не спасают иконы «царей» от убийства —
Верно: Книга давно в нечестивых руках...

* * *

Один в злате рожден;
 для другого был хлеб...
Кто-то кроткий ягненок;
 иной, словно лев...
Только Выбор понять
 и принять заставляет
Справедливость Твою
 и Твой пламенный гнев!

* * *

Нет лучше и точней примера:
Сверкает чаша лицемера:

Снаружи — блеск. Но вот внутри —
Геенна страшного размера!

* * *

Духовных истин исполнитель —
Наплюй на ложных истин свет!
Ты, — воли Вышнего вершитель,
В тебе фальшивой мути нет!

* * *

Ты, увидевший свет сквозь правдивый пример,
Променявший бессмертье на лживый размер.
Неужели твоё осознание величия
Выше истин Бессмертья, — простой лицемер?

ПЛОДИ ТВОРЧОСТІ

З печер примарної уяви
Я вас привів у світ речей.
Ви, — свідки мудрості і слави
Моїх, а не своїх ідей!

* * *

Увидеть Путь сквозь щёлку бытия
Хотел увидеть в тленном мире я...
«Будь мудр, — услышал, — радуй Моё сердце,
Все остальное уже сделал Я»!

* * *

Закончен день — добра и зла урок:
Одни пришли; других во мрак упёк
Создатель времени: из ларца Мироздания,
Сознания миг явив на краткий срок.

* * *

Кров і золото — «віра»
на мертвих кістках —
Інквізиція жадібних в «Божих» ділах:
Токвемада, Політика, Бізнес і Сила —
Найвірніша «паства» сьогодні в церквах.

* * *

Тревога, гнів, переживання,
Страданье, злость и вечный стресс...
Жена с другим... Воспоминання
Гнетут меня, как тяжкий пресс...

* * *

Блудниц, прелюбодеев судишь,
И, среди них... жена моя...
Ты — праведников к жизни будишь...
Как без неё воскресну я?..

* * *

Отгорожусь от злого мира
И горе в чувство приведу:
Жена гулящая... О, Ира...
Тебя я больше не найду...

* * *

Основа веры на Писаньи,
А не на рассказах попа.
Жизнь вечная лежит в познаньи:
К Творцу ведет любви тропа.

* * *

В толкучке дней, на рынке Жития
Всегда свежи законы Бытия.

Сознанья мир намного выше жизней:
В них облеклись на время ты и я.

* * *

Покуда тлен не принялся за нас,
Глотну вина — прекрасен этот час
Когда сознанье дружит с пониманьем
И осознанием: живем один лишь раз!

* * *

Лучину ночи гасит дня рассвет...
Луны бледнеет плоский силуэт...
Всё глубже синь размытого простора,
В сияньи рос искрится первый свет...

* * *

Широкий степ і неба синь...
Порогів гул. Дніпра глибінь.
Стрілою мчить гнідая тінь —
Злились в одне козак і кінь...

* * *

Життя — важке і швидкоплинне.
В своєму напрямку — незмінне.
Безцінна мить — твоє життя
Хай буде чесне й повноцінне!

* * *

Дарує вічна постійність
Нерівну рівність поміж нас...
Життя коротку самотійність
Рівняє Задум повсякчас...

* * *

Я залишився в тому часі
В якому Істину знайшов:

В одному й тому ж вічнім класі
Куди за Словом сам прийшов.

* * *

Годы — замысла коды,
— наш жизненный срок,
Неудач и свершений предложит урок...
Ощущение в Часе — сознания глоток —
Открывает причины Творенья замок.

* * *

Ви подивіться на ці храми
Де пузо хитрий піп од'їв.
Де святять воду й дріжджі хама...
Хіба Ісус цього хотів?!

* * *

Постоянно вращается жизненный диск:
Крутит ручку Шарманщик,
но слышится писк:
«На пиру Бытия, в Шалаше Мирозданья
За услугу «Прожить» выставляется иск...»

* * *

Мирозданье — история солнц и планет:
Гипервзрывы уносят во мрак яркий свет...
Осознать все могущество
звездного мира —
Нет силы на это; и времени нет.

* * *

О. я пред Всевышним обещался
С женою в горе, в счастье быть.
Прелюбодей с женой остался:
Хотят в Раю с Грехом прожить...

ЗАКОННІЙ ДРУЖИНІ

Ти думала, ніхто не визнає,
Що ти блудиш на стороні?
Творець розпусту викриває:
Перелюб завжди є в лайні.

* * *

Ой, як тяжко, ой, як важко
жити-виживати!
Без сім'ї роки лічити і любов втрачати.
Владна жінка — страшне лихо!
Не дай Бог це знати.

Хто бере шлюб з
Матріархом — буде горе мати.

* * *

Род Чистых — Дьявол не возьмет.
И Правду ложью — не убьет.
С чего начнет прелюбодейка?
С того, что Слово обойдет...

* * *

Росте Пшениця з Бур'янами:
Між Правдою — Брехня живе.
Жнива. Снопи стоять ланами...
Гниле зерно не оживе!

* * *

Блудили: батько, донька, син —
Гріха паскудні хтиві лица.
Дійде до Кари часу плин...
Зостанеться лише Пшениця.

* * *

Я опираюсь на Писанье
А не на розказни Попов.
Для них, традиция, Преданье,—
Превыше Бога, не отцов.

* * *

Енергія взаємодії
У стані вічного буття
Розкриє сутність часу в дії
В якому сенсом — мить життя.

* * *

Життя в убивць не забирати.
Їм треба очі вибивати
І на шляхах самих лишати.
На них — других почнуть навчати.

* * *

Останні крихти днів доївши,
Відчувши сенс свого буття,
В короткій миті відпочивши
Берем квиток у небуття...

* * *

Тебе ли, лживая Россия,
Церквями Правду подпирать?
Ты — беззакония мессия
И черной силы злая мать!

* * *

Працюють добре, щоб цвісти.
Брехнею можна світ звести!
Життя, лише хробак воліє
Не як, а в чому провести.

* * *

Мамони раб, зніми доходів рясу
Змети з ікон людських традицій масу.
Твій сенс життя — копичити іржу
І набивати тлінним тлінну касу.

ЄЗЕКІЛЯ 18:4

Душа яка грішить, — вмирає.
Піп до сих пір цього не знає.
На душу вічну зважає...
Та в Біблії цих слів немає!

* * *

Еще всплывут «дела» России,
По речке Фактов поплывут...
Зловонный дух Москвы — «мессии»
В Кремле — целебным назовут...

* * *

Навряд ли Смерть насытится, пируя.
Срывая дни с ней встречи жду я
На тленном поле бытия...
Дождаться бы от Жизни поцелуя...

КАТЕРИНІ ІІ

Несита, хтива баба злая,
З тобою спало люте зло.
Була колись ти золотая.
Та все нутро твоє згнило.

* * *

Всё то же море, тот же пляж...
«Вчера-сегодня» — чувств купаж
Готовит Сомелье желаний —
Воспоминания мираж.

* * *

О, скільки ти, Система злая
Спаскудила життів людей...
Ти лише зовні «золотая»
Труна замучених ідей.

* * *

Відмив, відшкрябав свою шкіру
І вичесав від реп'яхів...
Забув відпарити натуру —
Хайло нечисте холоув.

* * *

Свечу зари зажег во тьме рассвет.
Лучами мрак пронзает яркий свет.
Умылось утро ясною росой
Дню передав палитры самоцвет.

СУЩНОСТЬ РАШИЗМА

Продажный в жадности народ,
Тебе ли в щедрости томиться?
В твоей душе живет Проглот, —
Ему ли правдой насладиться?
Пожрать — «сходит» твоя стезя
И в пьяной похоти забыться.
Табак и мат твои друзья:

Рабам к свободе не стремиться.
Хозяином «царя» признав,
В холопстве хочет утвердиться
Обманом — Истину назвав —
Желает подлостью отмыться.
Церквей настроив на костях,
Мечтает к Вышнему пробиться,
Забыв: неправда — тот же прах:
Навряд ли Грех Святым простится.

* * *

Хто працю інших споживає
Навряд чи досвід набуває.
Такий не знає творчих мук,
А розум лише штучний має.

* * *

Не Сын ли держит путь к Отцу?
Знаком дух истин — подлецу?
Творить добро — природа мыслей:
К творенью шаг, затем к Творцу.

* * *

Творець збагатить нас навчанням;
Глибоким змістом; сподіванням.
Створивший Всесвіт — все сказав!
Залитий світ Його мовчанням...

* * *

Совокупность тела с духом —
Осознание души!
Эй, не путай душу с пухом!
В вечность с нею не спеши.

* * *

Хто намагався лише брати,
Не буде мудрість цінувати
І працю чесного життя.
Пиха́ такому рідна мати.

* * *

Души бессмертье — пришлый вун:
Философ греческий — бегун.
Во много школ ведун-пройдоха
Принес Догмат, как огонь — Перун.

* * *

«Нефеш» — душа из плоти, крови.
В потребность жить облачена.
Жильцу не нужно хмурить брови
Поскольку жизнь — обречена.

* * *

Обрядность, а не догматизм
Разъединяет тело веры:
С Иудаизма — в хасидизм...
Углов не сыщется у Сферы.

* * *

Вино зари пролил на тьму рассвет...
Игрой огней — роса ему в ответ...
Льет утро свет с туманной чаши неба
Дня проявляя влажный силуэт.

** В ортодоксальном иудаизме из-за разногласий появились разные течения. Одно из них — Хасидизм (от евр. Хесед — благочестивый).*

* * *

Куда ведет познання нить
С клубка времен? Чем дорожить:
Всем тем, что смертный смог скопить,
Иль Тем, Кто может жизнь продлить?

* * *

«За скільки» в Рай Петро пускає?
За «скільки» з Раю виганяє?..
«Гниле зі Смертю пропадає.
В життя іде хто совість має..»

* * *

Не будет вор или барыга
Страну из «ямы» доставать.
Таким милей с Войной интрига:
В болоте грязь к чему смывать?

РАША

Страна кровавых брехунов
Сгубившей жизнью миллионы...
Тюрьма для правды и рабов
Где чтутся Зла и Лжи законы!

* * *

Обісралася по вуха
Жадібна система...
Лише себе бачить, слуха
Вбивча, підла Схема.

* * *

Токсичность вони лживой Раши
Вложил в Останкино — Кумир.
Политика гнилой Параши:
Вонять всегда, и на весь мир!

* * *

«души бессмертье»; муки Ада»...
Кому брехня слепая рада?
Похоже, сеятелям лжи.
Они — землей, для вечных Сада.

ДУХОВЕНСТВУ

Вы, Моё Имя устранив,
И в тринитарный спор вступив —
Традицией умы затмили,
О роли Слова позабыв.

* * *

Гонима ложным ветром знаний,
Баржа церковных догм, преданий,
Морали якорь потеряв, —
Плывет по компасу желаний...

* * *

Суть истинного христианства —
Божественной любви мораль.
Не храмов, алтарей убранство...
Дух Истины — святой Грааль!

* * *

Задуман мир Творцом Извечным.
Кто хочет стать в нём безупречным, —

Растит в себе одно — любовь:
Род совершенных станет вечным!

* * *

Христиане-прозелиты —
С вами Идолы не квиты:
Звали вы к себе Людей...
Кто же с мифами? Бандиты...

* * *

О, если боль мою собрать
И каждому по дню раздать...
Не всякий выдержать сумеет,
Что довелось мне испытать...

* * *

Живи, если родился,
Твори, пока живешь!
Твой миг уже свершился.
За ним в ничто уйдешь.

* * *

Влачусь по жизни я, или она волочит:
Достав с небытия несет, куда захочет...
Тесны одежды в храме Бытия:
Священник-Судия
Закон менять не хочет...

* * *

О, Лохотрон на уровне Державы!
Наперсточники в ней предельно правы.
С живых людей плетут бразды управы
Вчерашние воры — наместники расправы.

* * *

Потерей денег — банк грозит.
Доверьем враг не дорожит.
Избрав религией неправду —
Не в жизнь, а в смерть жилец спешит.

* * *

Католицизм по следу Рима
Идет мифической стопой:
Дорогой власти и экстрима...
На ней развратник — свой святой!

* * *

Души бессмертие — ученье
Простого смертного ума:
Философа не вечно мнение:
Стоит за этим мифом тьма...

* * *

На берегу большой реки
Старик столетье провожает:
«Стекли года водой с руки...
Теченья, жизнь, — не поменяет...»

* * *

Я пред Тобой поклялся, Боже,
Священных уз не разрывать.
Жить мужу без жены негоже...
Куда страшней Тебя предать!

* * *

Куда ни глянь, — одно лишь вижу я:
Из старого — младая бьет струя.
Не научилась (нет!) душа моя
Вкушать труху гнилого Бытия...

* * *

Непостижимое постигнуть —
Как необъятное объять.
Недосягаемых достигнуть —
Что непринятное принять...

* * *

Все то же море; тот же пляж...
«Вчера- сегодня» — дней купаж
Готовит страж земных желаний —
Ярчайших чувств цветной Мираж...

ЗАКОННОЙ ЖЕНЕ

Нашел тебя блудоискатель:
Ему ты тело продала.
Какой же ты, — Преподаватель?!
В грехе своём ты Ад нашла.

* * *

Як ти посміла роз'єднати
Що Бог у церкві поєднав?
Нахабно смієш з іншим спати?!
Бог зраді — вічності не дав.

* * *

Кто суть познал — направил стопы к Богу:
Счастливые — нашедшие Дорогу!
Направят идолы бредущих к мертвецам:
Лжецам не подойти
к священному Чертогу.

* * *

Поп, ради выгоды своей
Готов прославить нечестивых:
Воров, предателей, царей;
Блудниц и блудников красивых.

* * *

«Два чобота» — дві чорнороті баби:
Нахабство з матом; галасливі жаби,
Мерзенна помісь звуку й гопоти...
В болоті темності старі лихі незграби...

* * *

Упавши в ересь, власть, влиянье,
Богатство с этой грязи взяв,
Убило Простоту — стяжанье:
Святым... Отступника назвав.

* * *

Не нужно Мне определений,
Которых Я вам не давал!
«Троичность» — дух фальшивых мнений!
Кому Бог равенство давал?

* * *

Неужто ты, «душой бессмертный»
Мне равен в «вечности» своей?!

Ты предо Мною вечно смертный:
Частица, пыль с Руки Моей!

* * *

Отступник точно в Рай не вхож.
Традиций вес считай за грош...
Философа наймешь на время:
Ущербным — Вечность не возьмешь.

* * *

Явив Себя чрез Слово миру,
Нам, Вещий, разум в жизнь открыл...
Догмат-философ — друг Кумиру:
Он смысл «Троицей» закрыл...

* * *

Эй, согрешающий! Непрочен твой удел:
Своей гордынею прикрывший беспредел.
Все видно «там»; а «здесь»,
чтоб ты ни сделал,
Окажется копилкой твоих дел...

ЧЕРЕПАХА

Сойдя с суши на воду, не зная пути —
В море жизни свой курс постарайся найти.
Через годы, проплыв океаны разлуки,
Вновь вернешься туда, с чего начал идти.

* * *

Ты, на полях былых эпох
Пророс травой вездесущей.
Любая жизнь таит подвох:
Нет вечной юности цветущей.

* * *

Твои ли принципы отменны?
Законы жизни — неизменны!
Немой закон Тайги гласит:
«Ленивцы раньше срока тленны».

* * *

Нет справедливости у власти.
Любви, похоже, эти сласти.
Чтоб избежать Геенны пасти
Не стань рабом у жадной масти.

* * *

Тебя ли одарить, дающего в залог?
Творца благодарить...

Но где найти тот слог?
Любить Тебя — важнейшее из правил!
Тебе судить... Дела — весь наш итог...

* * *

Кровососы не станут мёд в улы таскать.
Лютый хищник способен не дать, а забрать.
До тех пор пока овцами Волк управляет —
Человечество будет от жадных страдать.

* * *

«Краеугольный камень»;
«подножке столпов»;
«на четырех дорогах»;
«нет тверже сих основ»...

Метафоры, сравнения
— для мыслящих голов.
Познавший цель рожденья,
не ищет в яви снов.

* * *

Постарайся понять эту мысль на пятак:
Обижается быстро — невежда, простак.
Мудрость греется смыслом;
глупец — закипает.
Не потушится пламенем порох никак!

* * *

Книгу Истины — честных писала рука:
Непорочному — Свыше вручалась строка!
Нету смысла бессмыслием

вечность наполнить.

Точность Мудрости славили, славят века!

* * *

Во мраке звёзды Растворивший,
В сердца надежду Поселивший,
Сознание с разумом Сдруживший, —
Живущим, — выбор Предложивший.

* * *

Не повернути днів з неволі:
Той час в полоні у журби.
Свідомість — вічний раб сваволі
На полі слави і ганьби.

* * *

Души бессмертье — слово смертных,
Философов простых, инертных.
Не научал тому Иисус:
Не учит лжи чета Безсмертных!

* * *

Вы, слуги видимого мира, —
Власть и богатство — от Кумира!
Здесь нету Царства Моего,
Цари Чудовищного пира.

Искать у глупости ответа!
Знай: щедрость — жадности важней!

* * *

К деньгам влечение пронзено
Стрелой тревоги и стяжання;
К ночам бессонным сведено...
Богатства суть, — переживанья...

* * *

Обжорство с пьянством — злые гости:
Пропьют и обгрызут все кости.
Здоровье после унесут,
Оставив бедность вместо трости.

* * *

Спокойствие — души родник,
Он в сердце временном возник.
Прими же радость за лекарство:
Простого счастья светлый лик.

* * *

Живет с довольством щедрость;
Любовь с надеждой; бедность —
С прощеньем смысл обрела,
Взяв силу духа за примерность.

* * *

Одежда, пища, кров, работа...
В богатстве счастья не сыскать.
Кому копить металл охота, —
Навряд ли сможет Жизнь познать.

* * *

Душа бессмертна, как и Бог?
Но ты ли равен предо Мною?!

Есть Я и тления порог:
Открыв — сознанье Я закрою!..

* * *

Ти хоч би прізвище змінила
Коли злягалась з блудником.
Продажна баба — підла, хтива.
«Жона» з «розумним» язиком...

* * *

Майбутнього немає в зради:
При жадібних не буде ради:
Гріх взятий Гадам від Брехні:
Перед Творцем всі видно вади...

* * *

По результату судят Мудрость:
Какой совет — такой и прок...
Осудят той же меркой Глупость...
Два смысла, но один урок!

* * *

Неначе вчора піч диміла
І рід мій бджолами гудів...
Як швидко старість всіх зустріла...
А час у безвість всіх одвів...

* * *

До пенсии дожить бы...
На пенсию — прожить бы...

* * *

Дни, словно зубья механизма,
Вращает Бог своей рукой:
От Бытия до «коммунизма»...
Непостоянства ход пустой...

ЧЕРНАЯ ДЫРА

Дыра, как жернов Мирозданья,
Стирает в порошок жизней быль.
Свет радиаций в миг прощанья
Слепит глаза событий пыль.

* * *

Свідомістю у Всесвіт зазирни —
Побачиш Задум в морі давнини:
Подія Розуму на тлі швидкого часу;
Прадавність Думки в пасмах сивини...

* * *

О сила, зброя, влада, гроші —
Фальшивих цінностей ресурс.
Вони на тілі часу — воші:
Все те, що викинув Ісус.

* * *

Попробуй, церковь назови,
Чтоб не было на ней крови...
Кто истину по духу знает, —
Живет по правде и любви.

* * *

Воюет Жадность за сей мир —
Продажной совести вампир —
Эмир ущербной, злой системы —
Люцифера — немой кумир...

* * *

Служить церквям, Творца не зная,
Неправдой — Правду называя?!

Суть, духовенство обличая,
Твердит: «Не сыщет жадность Рая».

* * *

Не жалуюсь и не ворчу.
Наполнить смыслом жизнь хочу.
«Вещей важнее только люди!»
Я это жадности кричу.

* * *

Нешадний в зиску козолуп,
Володар тисячі халуп —
Невдовзі час тобі прокаже:
«Пора в могилу, жирний труп»...

* * *

Зачем за этот мир сражаться?
Чтоб в нём убийцею остаться?!
Войска, святоши и цари
Пред Ним не смогут оправдаться.

* * *

Кто любит жизнь, — смертей не сеет:
Кто любит жизнь, — убить не смеет.
Мир без войны в любви Христа —
В нём каждый всё успеть сумеет.

* * *

Ти хоч би прізвище змінила
Коли злягалась з мужиком...
Розлученням свій блуд прикрила?
Творець все бачить під «листочком»!

* * *

Живя по правилам Христа —
Войной не укрепляют руку.

Любовь, как белый снег, — чиста...
Прими же мудрость за науку!

* * *

Закон установил Дающий:
В условиях живет цветущий.
Предназначение говорит:
Где Замысел, там есть и Сущий!

* * *

Существование ума —
Логичность мысли подтверждает.
Построит глупость всё сама?
Создаст ли то, чего не знает?

* * *

Слепого Случая Начало* —
Плод недалекого ума.
Творенье — Разум означало:
Спонтанность не живет сама!
** Вероятность эволюции $1:10^{40000}$;*
Вероятность ДНК $1:10^{113}$.
Число всех атомов во Вселенной
Меньше за число 10^{113} !

* * *

Вселенная — Закон Красивый,
Вершина Вечного Ума!
Не даст ответов Взрыв паршивый...
Жизнь подтверждает то сама.

* * *

Творенья в мире и Писанье —
Как факт и замысел Творца.

Слепого случая познанье —
Процесс невежества глупца.

* * *

Суть суеверия: жестокость;
Непримиримость; однобокость;
Религиозный фанатизм;
Слепая ревность; недалекость.

* * *

Хоронять нас Кремля звірюки —
Від правди не втечуть падлюки...
Ми, Слова вічнеє зерно
Всі проростем не задля муки.

* * *

Нет слова «Троица» в Писаньи!
Привнесших ложь — осудит Бог.
Платон-философ — слеп в познаньи!
Кто фальшью правду превозмог?!

РАША

Людожерная гнидота влади захотіла.
Задля того, зла сволота правдоньку убила.
Видно в тебе, люд бісівський,
духу чорні крила.

Ширяй в небі чорнорота...

Кінець твій — могила.

* * *

Торкнися Задуму свідомістю буття:
Відчуй у миті сенс свого життя:
Короткочасний шлях пізнання
З квитком у вічне майбуття!

МАТЕРІ ДВОХ ДІТЕЙ.

Хотіла ти щоб муж злягався
З якоюсь жінкою в кущах...
Перелюб цей з тобою стався...
Для Нього, жінко, ти вже прах...
Левіт. 20:10

Всі ті ж балкі, хати, городи...
Минулого все більше в нас...
Хода неспинна з роду-в-роди...
Роки невпинно косить час...

* * *

За видимым миром — невидимый есть...
Ответы не каждому в нём перечесть...
Кто может постичь Знаний вечную книгу
И всё без ошибок в Твореньи учесть?

* * *

С телеэкрана часто врут:
Брехню за правду выдают.
На честь — плюют; нередко — бьют.
Нагадив в души, — жрут и пьют.

* * *

Все, что предложит тленный мир —
По сути, кратко и ничтожно:
Материален дней кумир...
За жизнь постичь Отца не сложно.

* * *

Відчуй плин часу і свободи,
В степах широких — волі дух...

Ходу неспинну з роду-в-роди...
Того, хто Цар нам і Пастух.

* * *

Взято Случаем время текучее впрок —
Просыпаются дни,

как сквозь пальцы песок
В бездну вечности... Искрою — срок...
Вечны: замысел, выбор, надежда и Бог!

* * *

Мы пришли сюда Слово живое познать,
Смысл в нём обрести;

веру — сердцем принять.
Осознать дивный мир;

ощутив Мирозданье, —
Вновь уйти, чтобы после
пред Вечным предстать.

* * *

Невозможно возможное в темени скрыть:
Искру, в камне уснувшую,

— камнем добыть!
Где Сознание, Замысел, Разум и Выбор —
Там Возможность даётся
с Бессмертием жить.

* * *

Енергія взаємодії —
Де «мікро», «макро» — стан буття
Розкриють Задуму події,
В якому Сутність — зміст життя.

* * *

Один народ увидел Я, не скрою.
Похоже, власти Тьмы его не одолеть...
К нему относятся как к бедному изгою,
Но в море Огненном
 тем людям не сгореть!

* * *

Поживи — время лечит (калечит) порой.
Поживи — и узнай жизни ход непростой.
Не спеши на покой, расспроси и узнаешь:
«Поживи», — тебе скажут,
 — мир вечен иной...»

* * *

С годом каждым сражаться приходится мне,
А с годами разлук — напрягаться вдвойне.
Тяжек груз Бытия.

 Срок мой с ним наравне:
Есть рассудок, надежда и Цель в вышине.

* * *

Свій шлюб ти обернула в прах:
В бажаннях Матріарх неспинний...
Пізніше, з блудом, прийде страх:
Творець, у вироках, — Незмінний!

* * *

Сколько было несчастных,
 а сколько придет!..
Их без счета бросает немой небосвод...
Было много отважных; не меньше уйдет...
Всех подряд пожирает
 земли черный рот...

* * *

Влачу своё земное пребыванье,
Бреду дорогой вечной Бытия.
Теряю годы, но коплю Познанье
Чтоб рассказать Тебе, что делал Я.

* * *

Развод: жены, детей утрата.
Разбита жизнь. Любви заплата
Прикрыла сердца злую боль...
Печаль, — остатку дней уплата...

* * *

Стихий четыре, чувств как будто пять:
Открыто то, чем можем воспринять.
Вот только кажется, нет, в сердце я уверен
Мы знаем то, что Ты нам дал понять.

* * *

Движет плотью твоею невидимый дух.
Он к мольбам о спасении постен и глух.
Твой пастух — это точное знание истин:
Указателем — правда; не подлости слух.

* * *

Війну розв'яжуть жадібні скоти,
Бо ними править підлість до загину.
А винуватці знову я і ти:
Брехні не личить правда про Причину.

* * *

Мене вже хилить до землі:
Вага років — неоспорима.
Минуле — тінями в імлі...
Майбутнього — зима незрима...

* * *

Чи той, хто на «відмінно» вчився —
Отримав гроші, влади трон?
Успішний з помилками бився
Щоб скласти успіху закон.

* * *

Життя пластами підпирає
Ще не народжене життя.
Хто зміст його і сенс пізнає —
Бере квиток у майбуття.

* * *

Не случайно Случайность затерла ответ:
«Невозможно слепому познать яркий свет».
Уравнение чертит не Случай, а выбор, —
Приглашая решать слова «Да» или «Нет».

* * *

Краще з честю померти,
Ніж жити в ганьбі.
Щастя — болем підперти,
Ніж бути в журбі.

* * *

Материален наш достаток...
Срок життя непомерно краток.
Пойми, живущий человек:
Познання — вечности задаток.

* * *

Буває штучний інтелект,
Де Мудрість знищена Дипломом:
Основу — замінив Проект,
В якому все будують ломом...

* * *

Прикрився Словом фарисей:
Блискуча чаша — повна брудом;
Брехня снує серед людей,
Шукаючи свого «Іуду»...

ЛЮЦИФЕР

В топке лжи не сгорает правдивый ответ!
Ничего постоянной за истину нет!
Отражают сияние Солнца планеты...
Ты Сияющим был, но в тебе умер свет...

* * *

Дух мой в доме плотском не хозяин пока.
Над строением властвуют полно века.
Даже эта строка много дольше протянет,
И расскажет, как краткая жизнь нелегка...

* * *

Когда Вражду добром проткнут;
К Свободе — Рабство приведут;
Если Страданья канут в Лету —
Тогда, мир, — Новым назовут!

* * *

Умрет правление бездарных,
Прогнивших в жадности систем.
Пора подходит благодарных...
Творец — Вершитель мудрых схем!

* * *

Не надейтесь, продажные в душах князя:
Только в истине, в духе Мои все друзья.

Для живых установлены Мною законы:
Откупиться не сможешь, когда сужу Я!

* * *

Бог порождает выбор: «да» и «нет»
Вот только «да» на что пролило свет?
Какой ответ скрывает слово «нет»?
Два стража времени не выдадут секрет.

* * *

Моя душа в тисках немого страха:
Бояться пить вино,
 чтоб не гневить Аллаха?
Иса, с вина начав, вином Путь завершил,
Смерть победил, минуя клещи праха.

* * *

Течет река эпох и потрясений,
Открытий разных, темных волн сомнений.
Духовных знаний полную суму
Я уношу в мир новых изменений.

* * *

Расписан миг идущую весною,
Цветущей свежестью и талою водою.
Мерцают сумерки прекрасной белизною,
Как осень пламенеющей красною.

* * *

Бог наделил нас интеллектом.
За Ним же, мысли благодать.
Мы были Замысла проектом:
На всех нас — выбора печать!

* * *

Пью горьких дней хмельную водку,
Но трезвость пьющему дана...
Мне сложность знаний за находку:
У вечных истин... нету дна.

* * *

На тебя ли надеяться смертный осёл?
Над тобою ли Жизни парит ореол?
Ты — орёл, поедающий подати часа:
Хоть один ли из тленных,
нетленность обрёл?

* * *

Кто научился плющить морды,
Уже не станет Кузнецом:
У Мордобоя руки тверды...
Но Раунд Жизни — за Творцом.

* * *

О, якби ти пізнала Книгу —
Пиху прогнала б і Інтригу.
Була б міцною в нас сім'я...
Без Бога — схожий «шлюб» на кригу...

* * *

Ты блудом вырыла себе
Могилу вечного забвенья.
Прелюбодейство на тебе:
Клеймо от жизни и нетленья.

* * *

В духовной тьме стоит народ
В язычество уйдя корнями.

Душа грешащая — умрет,
И станет прахом меж веками.

* * *

В мозги с экрана лезут враки:
Атланты, монстры, аннунаки...
Кто первый род существ создал:
Творец, иль может, лай собаки?

* * *

Не дашь ли вечность, о, Великий,
Чтоб Твою мудрость постигать.
Мир суеты и зла — безликий.
Быть совершенным — благодать.

* * *

Моё могущество на верных,
Не на царях высокомерных.
Неверных выбор — им же в счет:
Судить Мне подлых злых и скверных.

* * *

Портрет Бездумності не зразу проступає.
Він тріщини в ділах із року в рік вивчає:
Підточить дах, обрушить стіну, міст...
І далі з помилок твоїх же визирає...

МАРКА 10:12

Ты меня режешь по живому,
Моя неверная жена.
Предав Любовь — ушла к другому...
Но в чем, скажи, моя вина?
Я день и ночь, как вол, трудился

И хлеб насущный добывал.
И дом, и сад, по сути, — сбылся.
И я тебе не изменял!
Ты, не сварив борща ни разу
Не напекла мне пирогов...
Во мне ты видела проказу,
В моих родителях, — врагов.
Высокомерье обнажая,
Учить студентов к ВУЗу шла.
Гордыню в сердце принимая
Ты нелюбовь к семье нашла.
Я, горячо Творца любивший,
Тебя по Слову наставлял...
Но для жены, муж — только... бывший.
Прелюбодей — твой идеал!
Живи в грехе и наслаждайся...
Твой блуд пред Богом — смертью встал!
«Молясь» Творцу, — не заблуждайся:
Не ты, а Он — Закон давал...

* * *

Узор Вселенной соткан с Дней и Слов
Руками прошлого и Вечностью основ.
Миры созвездий в Чаше Мирозданья —
Сознания миг в глазах живых умов.

* * *

Колея. — это жизнь; пассажиры — в пути.
Как-то мама с отцом поспешили сойти...
Поезд времени дальше намерен идти,
Но сошедших, Творец
лишь способен найти.

БАТЬКО — ДІТЯМ

Нічого вам не передав,
А міг багато чого дати...
Матріархат все зруйнував:
На владу вас зміняла мати.

* * *

Я не был в жизни суеврным.
Старался быть послушным, верным
Тебе, не своєр Подлецов:
Любя Тебя — для них стал скверным.

МАЙБУТНІМ ПОКОЛІННЯМ

Колись ми в вас себе зоставим,
А поки що Творця ми славим,
Що дав нагоду жити нам
У світі, яким ми не правим.

* * *

Спеши наполнить срок познаньем,
Глубоким смыслом, пониманьем:
Тот обретаєт свою жизнь,
Кто дружит с мудростью и знаньем.

* * *

Ї ваш Фундамент и Основа!
Во Мене возьмете жизни снова!
К Творцу, чрез Слово подойдут
Все те, на ком любви обнова!

* * *

Життя і смерть дають щороку
Початок і кінець буття.
Вогонь і дощ на погляд збоку —
Мірило шансів майбуття.

* * *

Вращают Разум и Сознание
Картину Мысли — Мирозданье
В трехмерном мире Бытия,
Где Время — пульса понимание.

* * *

Сегодня вы живете с нами,
А завтра нам быть частью вас:
Миры в миру живут с мирами
Где Разум дал Сознанию час...

ГАЛАТАМ 5:16; 19

Жену любя, вновь наставляю:
«Жена, по духу поступай...
Желаньям плоти (я их знаю)
Свободы воли не давай.

* * *

Як ти чіплялась за життя,
В льоху забута картоплина!..
Зійшла блідою в майбуття
В часу згасаюча жарина...

* * *

Как тяжело, Творец Вселенной
Жить «вечно» без жены своей...

Она — с Грехом в юдоли тленной:
Блуд оказался ей милей...

ХОККУ

Один проверяется властью
Другой, — трудом, Третий — верностью...
Но над всеми висит меч времени.

* * *

Всё поглощает — тлен...

* * *

Сомненья нить с Клубка Познания:
«А всё ли так до основания?
Конец ли есть другим мирам?»
Конца не знает Мирозданье.

* * *

Спеши наполнить смыслом срок,
Взвалив на спину дней мешок.
Поклажа времени — расходна:
Уйдет сквозь пальцы, как песок...

* * *

Тебя бояться, слепо подчиняясь,
В любви к Тебе из... страха объясняясь...
Но если Ты — сама Любовь:
Возможно ли любить, меняясь?

* * *

За зло, похоже, Зло воюет...
Со злом, похоже, Зло пирует
Торгует кровью на войне...
За злом, похоже, Зло тоскует...

* * *

Смерть — кара за Непослух,
Не є шляхом в Життя.
Пішов не в Небо Неслух,
А в землю забуття...

* * *

За невидимой сферою — сонмом умов,
Дух Могущества правит над миром рабов.
Бесконечность и вечность

— закон Его слов!

Для живущих: с надеждою

— «сотня шагов»...

* * *

Нужда таки вкоротить віку
Хоч би якому чоловіку...
За слабшу стать одне скажу:
Зкосила слабкість їх без ліку...

* * *

Вранье среди нечистых водится...
Вся правда в Библии находится:
Иисус, рожденный от жены —
Нет в Книге слова «Богородица»*

* * *

У середовищі землі
Живуть лише до часу — тлінні.
Нетління смертного — в імлі:
Бо дух життя в Його терпінні.

* Геотонос, что означает «Богородица», или «Божья Мать». Но ни этого выражения, ни таких мыслей нету ни в одном тексте известных переводов Библии.

* * *

Охрещений водою,
За нас проливший Кров —
Був з Батьком і Собою:
Вела Його — любов.

СУТНІСТЬ БРЕХЛИВОЇ РЕЛІГІЇ

Догматом людям зір закрили,
А яму зради — правді рили...
Втопили совість у війні
В якій Життя й Надію вбили.

* * *

Дома заповнив барахлом,
Ворчим частенько: «щастья нету»...
Всю жизнь копим ненужный лом
Ради того, чтоб кануть в Лету?

* * *

Дивує «вченість» у нездар:
«Рослини винайшли нектар!»
Хто має мудрість — Божий дар,
Не скаже на п'ятак — гектар.

* * *

Глупец познание ненавидит.
Скупец во всем доходы видит.
Познавший мудрость — не в цене:
Он правду ложью не обидит.

* * *

Ты умерла в грехе, блудница,
Второй раз замуж выходя.

В твоей семье была «синица»,
Лови же в блюде — «журавля»...

* * *

Союзником избрав убийцу,
Навряд ли счастье обретешь.
Ты взял в друзья плута и бийцу?
От них же сам и пропадешь.

* * *

Де незбагненність — там глибінь.
Де вірність — там і Височінь.
На тлі створінь — Гріха химера:
Тавро на тілі поколінь...

* * *

Продажное мирское племя —
Удел ваш — блуд с нечестьем. Время,
Пожрет вас, как огонь, — дрова...
Вы для Творца. — гнилое семя.

* * *

Меня любит — Меня же слушать:
Мне — верным и послушным быть.
Молитвы Я намерен слушать...
Учитесь — Мною дорожить.

* * *

Отвечу вам же, вновь и вновь:
Я есть Начало и Любовь.
Кто верен Мне — на тех защита:
Иисуса пролитая кровь...

* * *

Читайте Слово — там Решение
Всех ваших жизненных путей.

На том не раз ловил себя старик.
Лохмотья старости
 способна сбросить память...
Но скажет ли она, как этот мир возник?..

* * *

Вооружив свой ум познанием, —
Спеши наполнить смыслом срок:
Жизнь дружит с Мудростью и Знанием.
Без них, какой от жизни прок?

* * *

Сеть из добра и зла связал нам Рыболов:
Сонм ангелов и Сын, и мы — Его улов...
Дан выбор всем, в ком есть свобода воли.
Закон — Один над множеством миров.

* * *

В цене у Лженауки — должность,
Не опытов и формул сложность.
Расти на дармовых хлебах —
Позволит занятости ложность.

* * *

Я наделил вас интеллектом!
За Мною Мысли благодать!
Вы были Замысла проектом:
На всех вас — выбора печать.

* * *

В ловушке дней нас вечно держит Срок:
Кому и сколько быть
 — живущим невдомек.

Неужто Рок весомее за Случай:
Выходит, Колея, важней за Сто Дорог?!

* * *

День в бесконечность устремлен...
Миг, за сознание зацеплен...
Незнание наше — суть познания...
Увечный — вечностью рожден...

* * *

Зв'язок часів — час може розірвати:
Як сонечко зайшло —
 пішла рідненька мати...
Прекрасний цвіт зійшов у небуття...
Життя таке: все мусить відцвітати...

* * *

Философам не верь. Они — красивый
плод.
Их души червь незнания грызет.
Раскрасив миг красивыми речами,
Любой из них в безвестье отойдет.

* * *

Простить безгрешного?
 За что его простить?!
За то, что жив и рад Творцу служить?
Но коли Грех живой,
 стоит за ним ли выбор?
И если так, не с Первых ли спросить?

* * *

За что же Бог твой расколол кувшин?
Не время ли? — живущий до седин?
Рожденный с трещиной,
 по каплям дни роняешь
В Адамов грех... Грех — поколений сын!

* * *

Я пойман неводом твоих прекрасных кос.
Под разным поводом дарю охапки роз...
Один вопрос меня всегда терзает:
Являясь доводом, —
на что любимой спрос?

* * *

Течение времени сильней течений рек.
Творить в нужде приходится свой век:
Души стоянка временна, поскольку —
В неравных долях с Богом человек.

* * *

Я видел племена прекраснейших людей,
Не знающих Тебя, живущих меж зверей...
Из них любой пигмей дороже сотен тысяч
Священников-лжецов, орущих: «не убей!»

* * *

Загробный мир?! Так смерть вторая есть!
К чему Адамов грех и Свой по Аду несть?
Из праха взят, туда же и обратно...
Но даже Ад и Смерть

Огонь способен съесть!*

* * *

Сошедший в никуда,
в каком миру живешь?
«Оттуда», в Бытие,
что ж весточки не шлешь?

* В Библии сказано: Ад и Смерть будут брошены в огненное озеро. (Означает вторую, окончательную смерть).

Для нас, живущих, что ты там найдешь?
Пришедший ниоткуда,

туда ли вновь уйдешь?

* * *

Тебе ли, сложному, простого не понять:
Не может тленное — нетленное принять.
Бессмертья код кто в силах разгадать,
Творца минуя, —

вечность смертным дать?

* * *

Отчетов бесконечных скука:
Ученый лже; Псевдонаука;
За ними — Вождь, Бюрократизм!
Для истины — сплошная мука...

* * *

Пока рабы не передохнут —
Народу воли не видать!
(Без слуг — цари быстрее дохнут)
Кто ценит мысль, тем мудрость мать.

* * *

Псевдонаука: лжеучёный —
Болван серьезно - не смысленный.
Ему за флаг — бюрократизм:
Отчет, на выброс обреченный.

* * *

«День Валентина» —

любить хтивих каста,

Дияволом порожденная паства.

Зробила Церква «гоміка»... святим...

«Святая Церква» — любить підараста!

* * *

Ты требуешь по Своей воле
В Законе святость чтить Творца.
Мы все с рожденья в твоём Поле:
Познав Начало, — ждем конца...

* * *

Терзаемся вопросом без ответа:
«Как родилась планета эта?»
Ответ: не «как», а для кого:
Коварство Тьмы не разглядеть без Света.

* * *

Вина душистого — приятней в мире нет.
Вина искристого — достойней в мире нет.
Не наша в том вина,

что мы, хмелея, плачем,

Вина игристого — душевней в мире нет!

* * *

Не царь для нас дворец построил,
Сад посадил и розы холил...
Его ли Мастером назвать?..
Он, только... сделать всё позволил...

* * *

Коль извратилось все, не только человек,
К чему пенять на свой короткий век?
Проходит все... и в этом Постоянство...
Менять Творца нет смысла, Человек!

* * *

Тебе ли, подлецу, жизнь в поруганье дать?
Священнику-лжецу,
жизнь в оправданье дать?

А, может, мудрецу, —
жизнь в назиданье дать...
Достойно лишь Творцу —
жизнь в осознание дать.
* * *

Наполнив кубок огненным вином,
На миг задумайся: «зачем же мы живем?»
Свой век, коль повезет,
мы до конца пройдем...
За тем ли шли сюда?
Обратно, с чем уйдем?
* * *

Мы — огурцы; с рассолом кадка — мир.
В неё бросают всех;
а гнётом нам — Кумир.
Решает сам Эмир: кого куда и сколько...
Просолённых несут куда-то вниз, на пир...
* * *

Оставленный цветок решили поливать...
Но он — засох: ни взять с него, ни дать.
Урок, невежды, вам:
чтоб красоту создать, —
О Розе (никогда!) не стоит забывать!
* * *

Превыше истины печаль.
Мгновенной жизни очень жаль:
Нетленья — тленье не дарует:
Без Вечного — пустой Грааль.

* * *

На старца, падишах, взгляни,
Припомни давних войн огни:
Кто спас от смерти жизни древо,
Достоин отдыха в тени...

* * *

Перелюб — хтивий блуд Скота
Брехні нечистої Прислуга.
Любов у Шлюбі — Чистота
Творця закон взяла за друга.

* * *

Кто тленен, тот и тлен познает.
Дух вечный тления не знает.
Жить будут вечно на земле,
Но только те, кто Бога знает.

* * *

Відріжуть від життя невірних:
Гілки сухі — з дерев відбірних...
Погибель вічна — їхня смерть.
Безмежна вічність — знайде вірних.

* * *

Всю жизнь Тебе лишь прослужить
Чтобы в Раю прощённым жить...
По сути, просишь Ты немного:
Не стоит мигом дорожить.

* * *

Торгаш помешан на деньгах:
Им дышат алчность и надменность;
Высокомерие в словах...
Не дружит с хамством откровенность.

* * *

Кто мысль поставил выше званья —
Тот Мудрость в сердце пригласил.
По сути: в мире пониманья
Творец жить честных утвердил.

* * *

Традиції — знамено.
Святе Письмо — внизу.
Уста живуть окремо.
А серце... поблизу?

* * *

Печаль намного выше гор...
С той высоты бросаю взор
На мощь Картины Мирозданья...
Непостижим веков узор...

* * *

Наши знания — вечный вопрос на пути:
Мы не знаем куда и зачем нам идти.
Мы, лишь часть от великого Замысла свыше:
Нету смысла пытаться Ответы найти.

* * *

Очима розуму побачити Присутнє
І усвідомити: за нами — незабутнє:
Все сталося на прикладі Христа,
Бо через Нього бачиться майбутнє.

* * *

Ти — ненаситная звірюка,
Кривава, вбивчая тварюка.
Терор — твоє все ремесло...
«Масква» — смердючая падлюка...

РАША

Країна хижих брехунів
В черговій вкраденій обнові...
Столиця заздрісних катів
Шукає для поживи — крові...

* * *

Под силу ли, рабам увечным
Основы вечности поднят?
В несовершенстве долговечным —
Непостижимое понять?

ХОККУ

Осознавая законы Творца —
Стаём на путь Правды.

КОЗАЦЬКА ПІСНЯ

Жене вітер чорну хмару,
Хвилю підганяє,
А за нею швидкий човен
З «чайками» гуляє.
А у тому байдакові
Тридцять два матроса
По Дніпру йдуть на Очаків
Втерти турку носа.
Повій вітре, повій буйний
Через всю Україну,
Згадай, козак Запорізький,
Вражу Катерину...

Знай козаче: коса косить
Поки стоїть рóса:
Топи в морі таку гниду,
Як Грицько Нечоса...
Подивись на свою Неньку —
Стоїть вона боса,
На багатих чорноземах
Просить дітям проса...
Пригадай, козаче вольний,
Чому впала Троя...
Пам'ятай, для чого в тебе
Завжди гостра зброя...

МАТФЕЯ 19:9; МАРКА 10:12

Бог сочепал — ты — разделяешь.
Прелюбодейство уважаешь?!
Муж пред тобой обет давал...
Брак — навсегда! Не понимаешь?

* * *

Ні, щоб прийти і помиритись:
(Адже тебе я так люблю).
Ти вирішила з Богом битись...
Хто чинить блуд, той не в Раю...

* * *

Приходять в мир для осознання
Начала свого кінця:
Идущие тропой познання —
Приходять к Замыслу Творца!

* * *

Момент приходу і присутність;
Плин часу; сивії віки;
Свідомий вибір, Слова сутність
І змістом сповнені роки...

* * *

Если мир не способен собой управлять,
Где вручается войнами мира печать —
Что сказать о дарованном миге сознания,
Не способного сущность творенья познать?

* * *

Вчорашній день не наздогнати,
Його імлюю занесло...
Поки з тобою батько й мати —
Тобі насправді повезло...

* * *

Нет смысла проклинять судьбину —
Прескользкую по жизни Льдину.
Мир разделен на «свет» и «тьень»:
Шар освещен наполовину...

В ЦЕХЕ ЗАВОДА ПРЕССОВ

Насос, предела не нарушив,
В стальные вены мощь подав, —
На сталь, сто тысяч тонн обрушив,
Деталь сжимает, как удав...

Неистовый напряг момента —
Предельно точен техпроцесс.
«В давлении — нету сентимента!
Я, мощи царь, — Тяжелый Пресс!!!»

* * *

Текут столетия рекой...
Что можешь сделать ты рукой?
Мир мастерства в руках Искусства,
Где вечны воля и настрой.

* * *

Счастлив тот, кто
 познание с умением сдружил:
Рисовал, сочинял, мастерил и лепил...
Кто не взял за основу пустую науку,
А с практической
 мудростью годы прожил.

* * *

Смотрелся дом солидно,
Но, только, дело в том —
Фундаментов не видно...
А все стоит на нём.

* * *

Цикл перевтілень — нескінченний?
Вік «я» — безмежно незбагнений?..
Навіщо Ти тоді, Творець,
Коли «я» в вічності здійснений?

* * *

Смерть — сон пустий, без сновидінь.
Життя: це Світло вічне й тінь;
Глибінь думок, в яких свідомість, —
І широчінь і височінь.

* * *

Що в тліннім тілі відродилось?
Лише від Бога вічний дух...
Душі — один раз серце билось:
Душа — істота, а не пух...

* * *

Кому двери познання открыть суждено —
Вряд ли к слову «любовь» добавляет вино.
Трезвость мысли известна
живущим давно.

А пьянчуге, хоть в

Рай или Ад, — все равно.

* * *

Війна й хвороби — Смерті спрага —
Життю одвічна противага...
Буття — Свідомість береже!
За нею вічна рівновага...

* * *

Жизнь бесконечна: повторенье —
Наследство вечного пути...
Миг осознавший как прозренье —
Со Смыслом хочет путь пройти...

* * *

Невже Диявол світ будує?
Чи все Всевишній збудував?

Нечистий Істину руйнує,
Бо сам давно Брехнею став!

* * *

Мы, смычек подневольный
на жизни струне:
Есть минор; и мажором
довольны вполне...
Слишком сложно услышать
Оркестр Мирозданья:
Жизнь, — звучит!..
Дирижер, как всегда, в вышине.

ПОПАМ

Склад розуму — навчання сплав.
Традицій ідол ще не впав.
В горнилі Божого Закону
Хрести на Правду переплав!

* * *

Пузата п'янь — «благочестива»;
Брехлива, підла; владна; хтива;
Зрадлива в «вірності» своїй...
Під рясою «добра» — спесива...

* * *

Людські традиції — доктрина,
В якій заплуталась Людина...
Неправди сіті ставить Зло:
Уловом — душ живих руїна...

* * *

Мене — устами шанували,
А серцем — Підлість Поважали.

Вперед традиції попхали
На Мою Праведність — начхали.

* * *

Горлають: «Господи!»,
а самі в Пекло йдуть.
Навчають: «Дай!», а самі не дають.
Не всі церкви Дорогу Правди знають.
Не всі на неї стануть і підуть.

* * *

Прелюбодеи — твари Блуда.
За вами стало царство Лжи.
Примером служит вам Иуда.
За Бога — стали миражи.

* * *

Насколько ты продажный поп,
Святое Слово уважаешь:
Знаменьем крестным крестишь лоб...
В Писаньи нет того. Не знаешь?

* * *

Прожившие свой век столетия назад —
Неужто попадают:

кто в Рай иль сразу в Ад?

А как же быть с Судом?

Ведь судит Милосердный.

Похоже, до Суда, отжившие просят.

* * *

Кто жизнь прожил в страданиях и муках
Навряд ли хочет дальше вечно жить:
Мир Сатаны стоит на злых зверюках
Способных души честных потрошить.

* * *

Мутним облаком прах растворился в реке
Оставляя песчинки в разжатой руке...
Растворилась печаль в небесах мирозданья:
Яркий свет осознання и мрак вдалеке...

* * *

Церков брехливих — сторонюсь.
Попів зрадливих — не боюсь.
Не ходить чесність з беззаконням.
Я Богу в правді помолюсь!..

* * *

Язичництво і...релігійність...
Духовне свято і...партійність...
У тес вірим, — що вчимо...
Закон Творця і...самотійність...

* * *

Обжерливість, розгнузданість, пияцтво —
Народження Христа.

А, може, — святотацтво?!

Мерзенних ідолів Прислужливая рать —
Ви шанс Життя — змінiali на багатство.

* * *

Хіба Я вказував «Великдень» відзначати?
«Паски» на дріжджах — кров'ю заїдати?!
Кролі та яйця — ідолів зерно.
Хто хоче жити — Правду мусить знати!

* * *

Поки нічого не болить,
І вміння з мудрістю при силі —

Одних — спасають в чорнім горі...
А інші йдуть на дно речей...

666

Сожрала жадность все ресурсы;
Стяжанье — алчность принесла...
Продажно дьявольские курсы —
Для ненасытного числа...

* * *

Кто ходит в Синагогу, —
Навряд ли чтит Христа:
Святой дороги к Богу;
Спасения Моста.

* * *

Настане Божий день розплати:
Не зможуть більше злі брехати.
Заплачуть з радості живі
В саду своєму, коло хати.

* * *

Якщо свідомо піп грішить,
Та ще й при цьому правду знає —
То судить сам себе. За мить
Навіки смерть свою пізнає...

* * *

Широким степом цвіт розлито...
Росою трави буйні вмито...
Бджолиний гул у соти злито:
В густих медах застигло літо...

* * *

В Останню Ніч Тягар важезний
Лежав на виборі Христа...

І коли б схибив — Гріх страшенний
Не стерся б з вічного Листа.

* * *

Чи не за тим Брехня дається
Щоб жити так, як заманеться?
Та правда Вічного — Закон!
Порушникам це не минеться...

* * *

Традицій чаша випита до дна...
А істина, як прежде, не видна.
Искажена поверьями людськими
Сверкає в бездне мудрости одна...

* * *

Основа Задуму, — це точність.
Бог з неї Всесвіт розпочав!
І допусти Він десь неточність —
Світ Хаос би давно б злавав.

* * *

Для блага праведних Бог діє.
Не для попів, як дехто мріє.
Той на Творця брехати сміє —
Хто скласти сам життя не вміє.

* * *

Не вы ли, злобные потомки,
Готовы кровь живым пускать?!
Распятия — на вас обломки...
Но вам ли жизни продлевать?

* * *

Тримайся тих, хто Бога любить,
А не поперед себе трубить.

Традиція — брехні полон:
Світ злих — себе напевно згубить.

* * *

Не будь свободи волі —
То не було б і зла:
Одвічної сваволі
І впертого Козла.

* * *

Зная, что умеете?

* * *

Два дня в глазах Творца проплыло —
Две тыщи лет прошло для нас...
Сколько людей придет... А было...
На каждом: выбор, случай, час...

* * *

Спочатку вигнала із хати,
Посміла шлюб свій розірвати.
Перелюб чиниш з блудником
І смієш в Вузі викладати?!

* * *

Переживання, біль та горе —
Людських страждань велике море!
На ниві тлінного життя —
Час плугом смерті ниву оре...

* * *

Сегодняшний напиток —
Вчерашнего отстой:
Из праха — жизни свиток,
С пометкою — «постой!»...

* * *

Старі похиленії хати —
Дитинства, юності житло.
За ними завжди стоїть Мати —
Оселі вічнеє тепло...

* * *

Шлях вседозволеності — грішний:
Непослух ним чвалає мить.
А путь слухняності — успішний:
Цьому Творець і Слово вчить.

ДВУГЛАВАЯ

Комуняцька брехівщина
Роздає лопати:
Хоче любя «батьківщина»
«Щастя» всім роздати:
Кого в табір до Сибіру,
А кого в солдати...
Сіє в розуми «довіру»,
Щоб життя забрати.
Скільки того люду в світі
Розстріляли кляті —
Кровососи недобиті,
Ледарі прокляті...
Їм всього завжди замало:
Грошей, влади, сили...
Лицемернеє «Брехало»
Гавкає з Могили...
І сьогодні «честна» Раша,
Завжди б'юча в спину,

«Гаварящая па-русски» —
Нищить Україну!

* * *

Творца послушай через Сына, —
Вмиг отойдет печаль-кручина.
Мир совершенен без конца...
А выбор — в Рай и Ад причина.

* * *

Відчув я глибину навчання —
Безмежний океан Пізнання!
Мій розум визнав без вагання
Твоє незриме Існування...

* * *

Літа схилили постать хати:
Років зносилося рядно...
На стежку, де ходила мати
Журливо дивиться вікно...

ТВОРЕЦЬ — НАЙВЕЛИЧНІША ОСОБИСТІСТЬ ВСЕСВІТУ

Похоже, духом управляем
Земли пресложный механизм.
А мы, «всё зная» — все ли знаем?
Тому свидетель — реализм.

* * *

Не раскаявшись, кто же спасется от зла?
Освещает ли путь беспросветная мгла?
Что смогла предоставить
бессмертию — смертность?
Разве к Вечному — тленья дорога вела?

* * *

Возьми и подведи итог —
В Начале Сына создал Бог:
Не может ученик быть равным
Тому, Кто время превозмог.

ЖЕНЕ-ПРЕЛЮБОДЕЙКЕ

Высокомерная Гордыня,
Читаешь лекции о чём?
На чем стоит твоя «святыня»?..
Похоже, вовсе ни на чём.

* * *

Народ — терпения плотина.
Налогом власть его гнетет.
Острится гнева гильотина...
Нож мщенья вот-вот упадет...

* * *

В мені боролись три світи:
Світ вміння, знань і краси.
Життєву мить скріплює вічність:
Будуєш і руйнуєш — Ти...

* * *

Когда народ со всей душою
Начнет Богатство презирать, —
Скажу тогда им: Вы со Мною!
С Творцом вам нечего терять!

* * *

Степ скинув сніжного кожуха
І першим цвітом забував.

А далі — літо, осінь слуха...
Мороз Зими їх всіх приспав...

* * *

Назвався щукою карась,
А карасем назвалась щука...
Тепер порядок в річці? — Зась!
Не в назвах криється наука.

* * *

Себе назвавши мудрим світу, —
Зазнайством соплі підітреш...
Коли не знає Зміст Отвіту —
Ослом просвітленим помреш.

* * *

Порядність — подруга Духовності.

* * *

Тебе я захищаю, Боже,
Для цього в руки взяв меча...
До вас Я ставився вороже?
Для кого, виходом, — січа?

* * *

Моє життя — швидкії роки
Що днів волочуть череду...
Мій шлях — це завжди Твої кроки:
Без Тебе я куди прийду?

* * *

Хто поважає Св'яту Книгу, —
Той буде мудрим без кінця.
Хто любить підлюю інтригу, —
Діждеться краху від Творця.

* * *

Історії зусиль і прагнень
Цивілізація несе.
Нездійснених досягнень...
Час підмете усе.

* * *

**Хто правду щиро щиро любить
Той Віру Догмою не згубить.**

* * *

Кому вклонився Ісус
Про тайнство Творця не чувши?
Хто крутить незбагненню вус
Троїчності брехню відчувши?

* * *

Вы Божье Слово исказили
Ради предания отцов?!
Так кем же вы, по сути, были
«Священная» орда лжецов?

* * *

Покаже Час хто ми насправді:
Народ чи купа крадіїв;
Брехні раби; чи слуги Правді;
Сини добра чи холоуїв.

* * *

Все забудется: счастье, веселье, любовь.
Вечно трудится в мире все новая кровь.
Не забудется Матери облик священный.
Что не сбудется, что-то появится вновь.

* * *

Не создавай лентяям блага.
Убийцам, в оправданье, — флага.
Без тела — кровососов нет:
Без пьющих — прокисает брага...

* * *

Я пропахал всю жизнь Великий:
Сад посадил; построил дом...
Кто утверждал, что мир безликий, —
Родится снова... кирпичом...

* * *

За упокой отцов ушедших
Не стоит чашу поднимать:
Они нашли себя в пришедших...
Себя, нам в будущем искать...

* * *

Сменяю Рай на Мастерскую.

* * *

Мне мастерскую, Боже, дай,
И инструментов ряд прекрасный.
Творить умея — это Рай!
Быть неумёхой — Ад ужасный!

* * *

В сером облаке тихо явился рассвет,
Заливая в окно мягкий розовый свет.
Сколько лет поднимается вечное Солнце,
Каждый раз обновляя вчерашний портрет.

УЧЁНОМУ

Вчера ты говорил одно,
Сейчас на факт глаза раскрыты.
То, что «летало», нынче — «дно»:
С Наукою, — Ослы, — не квиты.

ВЧЕНИМ

Де ви були, коли Земля творилась?
У кого з вас тоді вже серце билось?
Вся ваша «сповідь» — купа маслаків...
Моє Знання вам навіть і не снилось!

* * *

Слова без розуму, що хмара без дощу.

* * *

Достойна справа: боронити Сина!
Та Син відказує: «Сховай свого меча.
Не забирай життя. Ти є Людина!
Живе з Гріхом кривавая Січа...»

* * *

Філософа й Недосконалість
Давно вінчає Егоїзм:
Розчарувань людських тривалість;
Обмеження — не героїзм.

* * *

В глибини мудрости вникая,
«Дна» не достигнет человек:
Пресложный мир, миг познавая,
Осознаёт свой краткий век...

* * *

Ти, через Сина маєш намір
Стосунки з нами віднайти.

Навіки знищищ підлих гамір,
Щоб далі чесний міг цвісти...

ВІДСТУПНИЦЬКА ЦЕРКОВНА СИСТЕМА

На символі від Тау-бога
Розп'яли грішники Христа...
Куди веде брехні дорога?
В Погибель, та не до Моста*.

* «Никто не придет к Отцу иначе, как только через Меня!» — слова Иисуса. Он и есть символический «Мост» к Всевышнему. 1Тмф. 2:5; Иоанн. 14:6.

ХРЕСТ*

Я біля фалосів валявся
Ще за єгипетських царів.
Я ідолом** і сонцем звався.
Я — «знак життя» для брехунів.

* «Щоб підняти престиж відступницької церковної системи, до церков почали приймати язичників без переродження вірою, і їм дозволяли зберігати свої язичницькі знаки та символи. Таким чином, Тау, або Т в його найпоширенішій формі, з опущеною поперечиною прийняли за символ Христового хреста». Ідол — це образ або символ, що є об'єктом палкої відданості, шанування або поклоніння. (В. Е. Вайн, «Тлумачний словник слів Нового Завіту». Лондон, 1962, с. 256).

** Скрізь на єгипетських стелах та гробницях є зображення хрестів різних форм... В єгипетських гробницях хрест з вушком або петлею зверху знаходять біля фалосів. (Г. Катнер, «Коротка історія еротичного культу». Лондон, 1940, с. 16. 17).

* * *

Творець всього — реальна Влада,
А не людська Верховна зрада.
Панує Смертний над... нічим:
Життя зі Смертю — його вада...

* * *

Чи Я кумир звелів святити,
З якого знятий був Христос?!
Піп сміє брудом Правду мити —
Духовних знань молокосос!

* * *

Между мной и Тобой —
пропасть смерти лежит.
Меж Тобой и Виной —
Суд расправой грозит.
Грех мой, Первый, за мной, —
веткой Рая дрожит.
Прах мой тленный, земной, —
тень души сторожит.

* * *

Вплив Сатани людей штовхає
До нелюдських жахливих дій.
Хто чинить правильно, той знає:
Завжди святий Життя Сувій...

* * *

Не спутай умного с невеждой:
Провал обычного с надеждой.
Слова души понять учись:
Увидеть сущность под одеждой...

«Я» — відзеркалення часів,
В яких застиг мій Пращур роду:
Деталь — у сплетенні світів;
Коротка мить — вікам в угоду.

Моя чаша терпенья до края полна.
Мне с неё отпивать надоело сполна.
(Я хочу эту тяжесть тихонечко вылить...)
Но, боюсь, сногсшибательной будет волна!

Тобі — вся слава честь і сила,
Від Тебе час на всі віки...
Хто проти — тих зжере Могила...
Закон — це міць Творця руки!

Между Делом и Верой —
 священная связь.
Непрерывная, добрая, вечная вязь.
Темный Князь — ненасытного
 Горя родитель —
Сыном Жадности —
 первая мерзкая грязь.

Первый, Бога не слушав,
со смертью ушел...
Третий, брата убивший,
к проклятью взошел...
Основателем мира считается Авель:
Ибо он у Творца благосклонность нашел...

* * *

В мире зла стрелы смерти
 свистят вновь и вновь...
Снова слышатся крики,
 течет чья-то кровь...
Скоротечность эпох:
 правда в глаз, а не в бровь.
Вечен жизни Дающий; Иисус и Любовь.

* * *

Пусть все попы, крикливый сделав ряд,
Мне об угрозе Ада говорят.
На самом деле, Библии не зная,
Они традиций источают яд!

* * *

Систему послідовних знань —
Відчинить ключ пізнання суті:
Хто з Богом — в тих нема питань.
Без Нього — всі знання забуті.

* * *

Мы – инструменты в Жизни на столе...

* * *

Без музыки живопись вечно нема.
Без формы скульптура лишится ума.
Слепая наука без сути и цвета —
Ученому стаду — довольства тюрьма.

* * *

От власти денег — уберегся.
От лживых идолов — отрекся.
О, час уменья и ума:
На миг расцвета — миг нашелся!

* * *

Сплав ненависти и любви
В себя вобрала страсть.
Чего же больше? — Назови...
С чем проживаем всласть?..

* * *

Продлится может жизнь твоя
Когда за нею стану — Я...
Гордиться верой чистой нужно,
И Сыном, Воля в том — Моя!

* * *

Меж крайностей Гордыня стала:
«К себе я Честность приглашала.
Она, повыше меня стала...
Я, за неё, — Престиж сменяла!»

* * *

Лозунг Матриархата:
«Гоша, как долго я тебя ждала!»

* * *

**Встретились два одиночества...
Через час оказались... прелюбодейми.**

* * *

**Прелюбодейка* лишает мужа семьи,
А себя — вечной жизни...**

** Прелюбодейка — жена, которая развелась со своим мужем не по причине блуда последнего и вступившая в половую связь с другим мужчиной. Марка 10:12; Левит 20:10. Такие люди — мерзость перед Богом и заслуживают вечного уничтожения, поскольку их уже нет в книге жизни. Откровение 20:15.*

* * *

Помочь понять — моя задача,
Учить, — навряд ли я смогу:
Когда не хочет бегать кляча,
Я в том ей вряд ли помогу.

* * *

Настойкой разума бред мировой залить...
Саки, неси вина, хочу я мир забыть.
Творенье полюбить и вспылать надеждой
В среде чужой, где довелось мне жить...

* * *

В малопочетном деле, гордый,
Навряд ли будет процветать.
О, лоб высокомерных — твердый,
Им кости хамства расшибать!

* * *

Нам не під силу Темні Сили,
З Гріха убивчої могили,
Руками знань людських тягти:
Адже не ми цей Світ Творили...

* * *

Между духом бессмертным
и тленной душой
Протекает Сознания поток небольшой.
Согрешившие души умрут несомненно.
Дух же вечный, к Творцу
отойдет на постой.

* * *

Свод законов Твоих —
не под силу гора, —

Жизнь прекрасна тогда,
когда слышится смех.

* * *

Готовься, подлое создание
В большую Топку Забытья:
Кто жил, блюдя отцов преданье —
Лишился искры жития.

* * *

У Неверности — бездуховное лицо.

* * *

У Бездуховности — лице Зради.

* * *

Людські закони — тлінні.

Закони Творця — вічні.

* * *

Нету смысла убийцу в тюрьме содержать.
На его пропитанье — с народа стяжать.
Ослепить душегуба и выбросить в город...
Может, кто и захочет слепому подать...

* * *

Согрешал я, иль нет, —
смерть обещана мне.

День живу, иль сто лет —
смерть обещана мне.

Дан Тобою запрет Первой Паре когда-то...

Грех сорвал жизни цвет —
смерть обещана мне.

* * *

Пощади меня, Боже, и брось хоть на миг
В мир божественной истины,
что я постиг!

Только там, всю науку Твою применяя,
Покажу Тебе, Вышний, чего я достиг!

* * *

Позабудется все в мире новых побед.
Дни уносят года, пряча в вечности след...
Угаснет эпох ослепительный свет...
Все проходит. Живой – вечной Жизни портрет.

* * *

Кто же может Сознания портрет написать,
И при этом на тайны его указать?
Сущность этого мира таится в загадках...
Что о вечном —

невечный нам смог рассказать?..

* * *

Ты творению Замысел в Книге явил,
А до этого небо и мир сотворил.
Если я нарушаю Законы Вселенной, —
Выбор будет на мне! Ты о том говорил!

* * *

Ум пытливый, как страсть, и его не унять.
Я пытаюсь себя хоть немного понять...
Попытаться Тебя осознать — не пытаюсь:
Не подняв даже камня, —

Горы не поднять.

* * *

Смыслом жизнь наполняй,
как мадейрой кувшин:
Кто же рейку без меток возьмет за аршин?
Размышление можно
сравнить опьянением:

Достигает и то и другое вершин!

* * *

Разве может непьющего —

пьющий понять:

За пустую, вдруг полную чарку отдать?!

Если истиной полнится винная чаша —

То на дне мудрецам не осадок искать.

* * *

Посмотри на руины великих царей:

Прах осевший на прежние кости людей...

Мир идей, как и жизни живущих —

не вечен.

Время вручено Свыше: сим мигом владей!

* * *

Безглуздо своє тлінне «я»

Задерти вище слави Бога.

Прекрасна мудрість не твоя.

В глибінь світів — Його дорога.

* * *

Нету смысла бессмыслием

жизнь наполнять.

Ценно то, что смогла

в мире мудрость создать.

Нету смысла пытаться

беззаконием глупость:

Ибо этим пройдохам Законом не стать.

ФИЗИКАМ

Мириады миров скрыла звездная тьма!

Сотни тысяч огней в себе прячет зима...

Если кванты запутать
Ты смог по Вселенной,
То Вселенная вся — Твой источник Ума!

* * *

Завладев не своим, — успокоиться как?
Ну а если о том догадается враг?!
Эй, простак! Пострашней, если друг твой
узнает...
За Творца промолчу, если ты не дурак.

* * *

Не за год, не за два возрождается лес.
За прекрасной женою не кроется бес.
Если ты предала или бросила мужа —
В день Суда, за тобою, —
отыщется «вес»?

* * *

Жизнь, незрелым лимоном покажется мне;
Мёдом светлым;
брожением в мутном вине.
Птицей кажется в небе, в лучах, в вышине;
То жемчужиной ясной на дне, в глубине...

* * *

Ты «умерла» в своём разврате,
Хотя пред Богом мне клялась
Спать с мужем на одной кровати,
Но позже с блудником слеглась.
Ты обещалась перед Богом
Быть с мужем в горе и любви,
Но, сделав Грех своим итогом, —
Свой выбор, — Смертью назови...

* * *

Читать людей я научился
По жестам, мимике, глазам...
Словам я верить разучился.
Я верю Богу и делам.

* * *

Куда нас «светочи учёные» веди?
Неужто к Истине, видневшейся вдали?
Ввели, похоже, в сумрак заблуждений
И в темень канули, откуда и пришли...

* * *

Разочарован? — Поражен!
Сильней терпенье — нетерпенья.
По факту — ум вооружен!
Не слушай жадной своры мненья.

* * *

Мир сотворен для обновления,
Для смертного, увы, творенья.
Миг бытия — извечный плод,
Со вкусом тленным повторенья...

* * *

Прожившие за миллиард, —
Неужто в Рай билет купили?!
А, может тот, билетик в Ад?
О том спросить вы не забыли?

БАНКИРЫ

Вы — хищники среди зверей, —
Защитники доходных лоций.
«Поводыри» слепых людей
В моменты пиковых эмоций.

* * *

Кто дорожит Твоим уменьем, —
Полюбит и Твои дела...
Кто согласился с верным мнением, —
Тех мудрость к правде привела.

* * *

За красотой не часто видишь веру.
Любовь и мудрость знают честь и меру.
Скрывает внешность сердца брак —
В противовес красивому примеру.

* * *

Мы строить и творить умеем,
И чего нет — желать посмеем,
Забыв Творца благодарить
За блага, что уже имеем.

* * *

Когда в других дерьмом швыряешь, —
Себя навряд ли оправдаешь...
К тому же, можешь не попасть...
А руки в чём?! Сам понимаешь...

* * *

Одни, сняв вечности венец,
Нашли в могиле свой конец.
Один, кто не разбил сердец,
Всегда с тобой — Живой Творец!

* * *

Нету смысла осла — мудрецом почитать:
Невысокую кочку — горою считать.
Только истинный ум себя глупым считает,
Ибо знает: за «знаньем» — незнания печать.

* * *

У возрастов — своё мышление:
Лекала Замысла видны:
Для Жизни — вечно повторенье,
Дороги Новые — вредны.

ШИРОКА СТРАНА МОЯ РОДНАЯ

На просторах рашистських —

криваві вістки:

Кремлівським собакам — людській кістки.
Обгризують душі партійні бандити,
Готуючи людям смертельні пастки.

* * *

Обучен Слушать? — сможешь Говорить.
Кто Меру знает — может в меру пить.
Шутить с Изяществом

бывает очень сложно.

Не зная Жизни, можно ли Прожить?

* * *

Когда за мною Смерть придет, скажу:

«Я этот мир покинуть поспешу!

Ты помогаешь всем,

Нетленность презирая»...

В ответ услышится:

«О вечном не сужу»...

* * *

Нам вистачає блазнів ситих.

Людей, трудом і горем вбитих...

Сердець зігрітих мало є!

Найменше — справедливо битих.

На синеву Небес — надеждой обопрись.
Пусть твои глаза устало смотрят в высь,
Но животворный дух —
всегда работ у Бога.

Кто выбирал, тот и даёт ответ.
На ком вина — тем оправдания нет.
Такой ответ — меня вполне устроит.
Ты, — Разрешитель, и Святой Запрет.

* * *

Прошуршавшего времени
 быстрого срок —
Протекло и ушло, как
 сквозь пальцы, песок...
Этот вечный урок на Часах Мироздан
Ни один из живущих осилить не смог.

102

* * *

Ты ли, веры чистейшей защитник и раб?
В почву Истины, ты ли, посаженный граб?
Если ты исповедуешь чистую веру, —
Возвещай на весь мир!

Коли духом не слаб.

* * *

Прах за Сознанием закреплён...
Несовершенством — упразднён.
«До»... «После»...

В миге — Совершенство!
В Моменте — Разум заключён!

* * *

Вечный маятник ночь отмеряет за днем...
В эту жизнь, мы, вползая, куда-то идем...
Что найдем, на отрезки разбитой дороге?..
А пройдя свой маршрут,
с чем обратно уйдём?..

* * *

Система Мыслящих не любит:
(Тепло навоза для тебя?)
Инаковерцев она губит,
И греет лишь саму себя.

* * *

Всех гадателей мира и магов удел —
Суета и незнание завтрашних дел.
Проживающих сроки — земля пожирает.
В Книге Жизни лишь те,
кто Творца знать хотел.

* * *

Обжорство, власть, распутство, лень...
В лукавстве, пьянстве — новый день
Встречают «лики» церкви сытой...
На них давно — Ваала тень...

СЕГОДНЯШНИЕ ПАСТОРЫ

Просмотрев свои ученья,
Словечек новых подсобрав —
Диктуют пастве свои мнения,
Своё — за Истину подав...

* * *

«Користі з тебе — на п'ятак!
Навіщо пишеш, пан Байдак?»
«Зійди спочатку на мій рівень,
А потім скажеш хто простака»...

* * *

Я к прекраснейшей Розе с утра заглянул
И ладонью к лицу своему притянул.
И услышал: «не медли, краса мимолетна!
Не один в этом мире навеки уснул»...

* * *

В море плотских желаний
и множества благ
Ветром жадности-фальши
полощется флаг.
Этот стяг, на древнейших
костях поколений —
Прародитель Греха поднимает, —
наш Враг!

* * *

Увидать сад цветущий душой поспеши:
Что прекрасней за цвет
 для цветущей души?
Услужи сам себе: осознай представленье:
«Ибо все на мгновенье!» —
 подруге скажи.

* * *

Прожурчавшего времени быстрого срок
Полноводным ручьём утекает в песок...
Не напоят живущие прахом пустыню:
Жизнь в бескрайних просторах —
 прохлады глоток...

ВИНО

Ты бледнеешь, а я набираю свой цвет.
Ты стареешь, и мне,
 ровно столько же лет...
Ты слабеешь,
 а я с каждым годом крепчаю,
Чем старше стаю, тем мой лучше букет.
 * * *
В этом мире живущий лишь выбор найдет.
Знай: традиция —
 Истине, — путь не метет.
Час пробьет, и душа
 распрощается с телом:
Животворная сила к Творцу отойдет.

* * *

Напоил пьяной влагой
 гончарный кувшин...
Вдруг вино прожурчало:
 «О, мой господин, —
Молодым, — молодое ты в бочку упрятал,
А сейчас достаешь в ореоле седин...»

* * *

Подав воды —
Ты вылил в сад надежду.
Сорвав плоды, —
Плодом учи невежду...

* * *

За горою вещей счастье вряд ли найдешь.
Ты со временем это, пожалуй, поймешь.
Создающие — точно — счастливые люди.
Только этих людей —
 чистым сердцем поймешь.

* * *

Миг горения жизни — мудрец сознаёт.
Ни «вчера», а ни «завтра»
 в расчет не берет.
Понимание времени — яркое пламя:
Только свет нам дорогу во тьме создаёт.

* * *

Узкий лоб твой —
 зубилом сойдет для Творца.
Для Наставника в Истине — нету венца.
Твердолобые умники «долбят» Науку,
Ни начала не зная, не видя конца.

* * *

Что там спорить о жизни? Она коротка.
Вам об этом расскажут не дни, а века.
Поседевших эпох глубочайшие корни
До сегодня питает Забвенья река...

* * *

Информация в нас —
как в щетине клубок.
Час пробьёт и её заберет кто-то в срок.
Размотают по ниточке, дни проверяя,
Заплетая её в еще больший шнурок.

* * *

Все что выпало в дне —
поспешу пережить.
Нет смысла за прошлыми днями тужить.
Дорожить нужно мигом,
в сознаньи живущим,
Составляющим вечную формулу: «Жить!»

* * *

Кто поверил в судьбу, —
соберет пустоцвет:
За пустым ожиданьем — усохший букет.
Что касается выбора — дело другое:
Над свершившимся делом —
вершится Ответ...

* * *

Тот, кто жало насмешек
применит в Раю, —
Вряд ли станет пред
Богом в святейшем строю.

Я пою эту песню насмешникам мира:
Не останется подлый в чистейшем краю.

* * *

Словно чаша сухая, древнейший старик
Перед бочкой с вином

позабытым возник...

«Я все годы, в сей бочке,
старая, — крепчаю.

Ну а твой, я смотрю,
рассыхается лик».

* * *

Пряча совесть свою

под богатства ковёр, —

Накликаешь на душу и гнев и позор.

Этот мир создавал не мошенник, не вор.

На тебе и на всём — Его знания взор.

* * *

Этот мир от засилья святошей страдал.

Только Истину в мире не каждый познал.

До глубин раскопал я колодец религий

И, напившись с Истока, —

вкус Правды познал!

* * *

Как точно мир продуман! Сложно...

Его сознаньем не объять.

Привнесть в него себя — возможно,

Но ничего с него не взять.

* * *

Кто духом пал, — свершил ошибку,

Непоборов извечный страх...

Защиту лучшую — улыбку, —
Держи все время на губах.

* * *

Проживший срок за счет других, —
Свою ли нужность осознает?
В строю хороших быть, плохих...
Сосущий кровь, — Полезность знает?

* * *

Кто Замысел познал, — узнает благодать:
При вечной жизни — можно Рай создать
Народу Чистому... На грязи злого мира —
Цвести садам; и счастьем процветать!

* * *

Мой Рай — эта земля; мой труд
— и плод и цвет.
На небо идут те, в ком духа ясный свет.
Я — приземлен... Творить — моя дорога:
Прожить Учеником хочу я тыщи лет!

* * *

Я, — порождаю грех?! —
Был выбор за тобой.
Я, — господин утех? —
Был выбор за тобой.
Рождает Жадность — дьяволов на свет!
Я — сужу всех! — Был выбор за тобой.

* * *

**ОСЕНЬ 2018. КАФЕДРА Водных Биоресурсов
и аквакультуры (роспись)**

Дни цветенья припомним
на старости лет:

Вспыхнет в памяти чувств
 ослепительный свет...
Ничего не отдаст нам прошедшее время.
Тишина — отшумевшего счастья ответ...

* * *

Я наблюдаю за тобой, —
Тебе Вручивший понимание.
Наставлю в путь тебя с мольбой,
Дав выбор, Слово и познание.

* * *

Згадалася старенька мати
І її вічна правота...
Сивезний батько біля хати...
О, час: мій друг і... сирота...

* * *

Превыше мыслей человека
Мой мир на вечности стоит...
Мир твой, — от века и до века.
Но сердце тоже Бог хранит.

* * *

Не зная Истины, — познаем ли Творца?
Не зная Замысла, — какого ждать конца?
Сочувствие, помощник состраданью:
(Лишь две черты, от черт Его Лица...)

* * *

На бизнесе, религии, политике
Построен сатанинский мир...

В надежде, вере, аналитике —
Любви стоит духовный пир.

* * *

Матріархат — ворог цілісності сім'ї.

* * *

Запитав у старого:

«Коли ви стали дорослим?»

Миттєва відповідь:

«Коли не стало батьків...»

* * *

Втрачають тоді, коли перестають цінувати.

* * *

Найбезглуздіший вчинок Матріарха —

вийти заміж.

* * *

Взяв за дружину Матріарха —

чекай розлучення.

* * *

О, політична Проституція!

Вам заважає Конституція?!

Для вас Народ — дешева кров.

Ресурси — ваша контрибуція.

ЗОЛОТО

Дух богів — метал старезний,

Піт Святого Сонця —

В люди, — Час впустив сивезний,

З підлості віконця...

* * *

Просочені крізь товщу часу

Епох минулих голоси...

Втрачає Мудрість кожна расу —

Посланця вічної Краси...

ФИЗИКАМ

Квантовая запутанность и психическая
Энергия, — похоже, путь к познанию
Сознания мгновенной передачи
Информации по всей Вселенной.

* * *

Творец клыков, болезней, яда —
Какая в том живым награда?
Рвут тушу, чтоб набить живот...
Твои творенья — слуги Ада?

* * *

Мне говорят: «Мятежником не стань,
Хулить попов, их службу перестань!»
Мятежный дух вранья в
себя впускать не стану:
Одетым не нужна гнилого царства рвань.

* * *

Пускай не будет у меня и крошки на обед.
Пусть проклянет меня
за правду белый свет, —
Обет, лишь раз, как правило, даётся:
Среди людей Творца, о, лицемеров нет!

* * *

А хто тобі дозволив, брате,
Людей, неначе бліх вбивати?!
Святая Церква? Не бреші.
Святеє з Грішним не зрівняти!

* * *

Сознанию — диктует сроки Время.
Познанию — готовит Мудрость стремя.

Мир понимания, — Загадка Бытия —
Созданию вручает знаний бремя...

* * *

Запутан миг в несовершенстве.

* * *

Цветку — весною зацвести,
И в зёрнах — жизни обрести.
Страшнее — ярким пустоцветом
Бесцельно время провести.

РАША

Страна, живущая обманом,
Плодящая рабов-господ...
Ведущая вранья туманом,
Свой вечно дремлющий народ...

* * *

Ты, ученик, а не Учитель.
Детей, не Мудрости родитель.
Наставник Вечности — Творец:
Земли и жизни Учредитель!

* * *

Розносить час роки по колу,
Одвічно не спитавши нас.
Життя запрошує до столу
Свідомість скуштувати раз.

* * *

Ожили бутылки, упившись соком лоз.
Затвором булькая, мне задают вопрос:
Ты нам принес нектар получше мёда,
Кто горечь в нас, незваную привнес?

* * *

В ядовитой среде лицемерия, лжи —
Только радостью Творчества,
друг, дорожи.
Не тужи о безнравственной
жадности мира:
Без духовных основ,
люди в нём — миражи...

* * *

«Светлым будущим»
поят безмозглый народ —
Бизнесмены, банкиры
и всяческий сброд...
Идиот в обещаниях правду найдет
И ни с чем, в нищету
с красным флагом шагнет...

* * *

Мир Совершенства — бесконечен.
Кто совершенен? Кто же вечен?
Ответ извечен — Мастер-Бог.
А кто не с Мастером — увечен...

* * *

Старый мастер рисует портрет на песке:
Мальчугана с удой на широкой реке...
Оставаясь мальчишкой
в дряхлеющем теле —
Радость творчества держит в уменья
руке...

**РАБЫ ДОСТАТКА,
ЖАДНОСТЬ ВАША МАТЬ!**

* * *

На что надеяться? Эпоха
Слепою властью рождена.
В наряде грязном скомороха —
Обманом жить убеждена.

* * *

Кто ради статусной карьеры
Согласен отречься от веры?..
Успеха серые примеры —
Престижа лживого размеры...

* * *

Твори, мой друг! Твой мир — прекрасен,
Наружный мир, как меч, — опасен:
На грядках псевдобытия
Любой росточек лжи — ужасен!

* * *

Завжди цікавий світ майстрів!

* * *

Так что после тебя осталось, —
Кровавый царь и бич людей?
Любви народу не досталось...
Ты стал добычею червей...

* * *

Талант, распятый на палитре...

* * *

Меняет мысли тяжесть лет.

* * *

По всій земельній широті —
Скорилось людство марноті...
Руйнується людське майбутнє —
Гріхом в суєтній «правоті».

* * *

Лентяев мир и рой господ —
Тропой неправедной идет.
Есть Мастеров один народ.
В него не вхож ленивых сброд.

* * *

Себя создавший мастер дела,
С души стяжанья стружку сняв, —
Ваяет скрипку (чтобы пела!),
Смысл жизни творчеством обьяв.

ВАН ГОГ

Распятый собственным познанием,
Палитрой небо подперев, —
Зажег умы своим сознаньем,
Безухим нищим умерев.

* * *

В самодовольстве почивает
Зажиревший блудливый кот.
Он кошек взглядом провожает...
Измен плодится лживый род...

* * *

Дійте, а не мрійте.

РОЗМОВА

Надувний Човен якось сказав Кораблю:
«Ніяк не второпаю: навіщо тебе зробили таким великим і важким?! Ти навіть не можеш підійти до берега. Кожного разу стоїш у порту на якорі. Інше діло — Я: я, можу причалити під самий берег; або залізти у саму гущавину комишу і, якщо потрібно, мене перетягнуть з місця на місце; або, склавши, — перевезуть на іншу водойму»...

Корабель відповів: «Не дивно, що ти весь подертий і зачуханий. Все ненадійне, — в дірках і латках. Ти хоча б знаєш, що таке відкрите море чи океан? А великий шторм? А ураган?!»

«Ні, не знаю», — прошипів надутий Човен.

«Кожному — своє призначення», — прогудів Корабель, виходячи з порту.

* * *

Життя можна розбити лише раз...

* * *

Огнём прощальным лес раскрасив
И синью небо освежив, —
Уходит Осень, мир украсив,
Тушитъ — Зиме все предложив.

ТОМОС — УКРАЇНІ

«Двуглавые кресты» на куполах!

Московські демони

в церкви вкладають страх:

«Мы третий Рим!

В мирах, где правит сила,
Анафема устроит Правде — крах!

* * *

Якщо ти маєш хист і вміння, —
Тьму відрізняєш від горіння, —
Між миттю творчості і тління —
Себе вклади в наступні покоління.

* * *

Подружнє життя: для вірних, — це кохання, любов, довіра, співпраця, терпимість, духовність. Для невірних — зносини...

СИСТЕМА ОБРАЗОВАНИЯ

Что знаем — забываем:
Жуём вчерашний день:
Познанием отмечаем
Ненужных знаний тень.

* * *

Не интересно грызть науку —
Системы черствой, злую скуку.
Куда ведет познаний мир?
Познанию тянет Практик руку...

* * *

Система кормит нас и кровью, и враньем.
Под зычное «ура!» — ложимся и встаём.
Вождам доверившись,

слепыми «ввысь» идем...

Но зрячи ли они? Ответ на дне найдем.

* * *

Кормящие! У вас права и честь.
Дающие! Над вами Правды весть.
Идущие! Берите глаз в дорогу...
Имущие! Гоните с сердца лесть.

* * *

Раша: болото хижих брехунів.

* * *

До Сталіна, до Гітлера, до Леніна —
Жбурнуть і Путіна в вогонь...
«Кіріл», «менти» і «ФЕЕСбещина»...
Вселенський Ад — вселенська вонь...

* * *

Хортиця — найглибший корінь
Українського Дерева.

* * *

Нам каждый день меню готовит
Из разных мыслей, действий, дел...
Наш выбор, то, что хочет ловит:
Мы, то, что ум познать сумел.

* * *

Упреками души давно надломлен я.
Позвать к себе спешу: еще не сломлен я.
Накормлен горем я;
напоен горькой жизнью...
Любви жар не туши — тобой наполнен я.

* * *

Мир творчества превыше славы,
В нем деньги служат для забавы.

Самим собою нужно быть:
Талант содержит мощь Державы!

* * *

Бездуховность — советник високомерия.

* * *

З маленьких ледарів — растут великі
Хами!

* * *

В середовищі бездарних, бути майстром
— гірко...

* * *

Деспот и Раша — брат и сестра.

* * *

ВИБОРИ В УКРАЇНІ:

Солома проголосувала за... Сірника...

* * *

Как горько сознавать ненужность
При острой нужности своей...
Фальшивость — выставит наружность,
Прикрыв обёрткой мир червей...

* * *

Застало кожного дитинство
Серед колисок і батьків.
Згадає старість материнство —
Зерно буття в полях снігів...

* * *

День завтрашний — в тумане...
Сегодняшний — в борьбе...
Традиций путь — в обмане.
Соль Правды — не в судьбе.

* * *

Пока рабы не передохнут —
К свободе путь найти нельзя:
Когда у леса корни сохнут —
Не в жизнь, а в смерть его стезя.

* * *

Донбасс — большой костер, куда Раша
бросает все новые дрова военных техно-
логий.

* * *

Вся моя осознанная жизнь была заполнена
осмысленным трудом.

СОМИ ДНІПРА

Дніпро... Величезний і могутній... Широ-
чезний і глибокий... Тихий, лагідний на Великому
Лузі і ревучий, страшний і безжальний на стрім-
ких Порогах... Розбиваючись об Хортицю на два
рукави, утворює вздовж берегів безліч глибоких
ям з водовертями... Прекрасне житло для нена-
жерливих сомів. Про розміри цих риб і до сьогод-
ні ходять легенди. А за Козацької Доби це було
звичайне явище: зненацька вхопити серед плеса
великого гусака. І той, хлопаючи крилами, зникав
у страшній хижій пащі; або впіймати плаваючо-
го собаку чи бобра. І таким чином пообідати; чи
здерти з кладки бовтаючого ногами підлітка, а то
й невеличкого чоловічка і втопивши, через кілька
днів набити черево гнилим людським м'ясом...

Там, де в Дніпро впадає Самара, була колись

стара козацька переправа. Татари це місце назвали проклятим. Люди часто користувались цим бродом: вода була неглибока: від коліна до поясу. Про це знали і великі соми. І якщо людина чи вівця, собака чи дитина перетинали цю межу глибини, то стававсь миттєвий напад. Так, одного разу переправлявся в цьому місці один селянин. Як і годиться, злізши з возу, зняв чоботи, закатав шаровари вище колін, вуздечку намотав на руку і, промацуючи дно ногами, вів за собою коня, запряженого в віз. Коли ж його за голі ноги вхопив величезний сом, і збивши з ніг, потягнув на глибину — зі страху почав горлопанити на всю переправу...

Може б його і втопив би сом-людоджер, та вуздечка виявилася міцною, і, затагнувшись на руці, — міцно тримала бідолаху. Точніше, його тримав кінь, який був не згодний з тим, що його тягнуло щось у глибоку воду... Вчасно підоспіли проїжджаючі козаки, і затагнувши мотузяну петлю за зябрами риби і звільнивши чоловічка, почали тягнути сомище до берега... Та на цей раз сом був проти, та пара волів, до яких примотали мотузку, зробила своє діло: вгрузаючи по коліна в прибережний пісок, виперли цю важку і небезпечну рибину на берег... Міряли його в сажнях, а важили в пудах... На сьогоднішній день найбільший сом, вага якого офіційно зареєстрована, важив 480 кг, а довжина близько п'яти метрів. Та по тих вузлах на мотузці, що лишили на згадку про цю «рибалку» козаки, сом був близько шести метрів і тягнув набагато більше, ніж пів тонни.

Чим більшим виростає сом, тим нахабнішим і хитрішим стає. По розумовим здібностям його прирівнюють до собаки. Від'їдаючись на мілкій рибі, трошачи раків як гарбузове насіння, набираючи кожного року декілька кг ваги (а соми нерідко живуть і більше ста років), цей хижак поступово переходить до більш вагомої їжі: жаб, каченят, качок, гадюк, чайок, водяних щурів, чапель, гусей, бобрів, лисиць, собак, овець, людей... Сом, вага якого становить сто кілограмів, може запросто зжерти 20 кг їжі, а то й більше. Величезні соми стають канібалами. Вибираючи найбільш глибоку яму під своє «лігво», вижирає всю рибу, яку в змозі заковтнути. Решту великих сомів — сом-велетень проганяє зі своїх мисливських угідь, сильно кусаючи конкурентів і нерідко відриваючи у них грудні плавники разом з м'ясом. Віджершись за літо, соми на зиму скочуються в глибочезні ями, де лежать в кілька рядів, пластами, впереміш з іншою рибою, в основному, з коропом, до свіжої весняної води.

А потім все повторюється...

* * *

Я тебе тайну мудрости открою:
Поэт стихов не пишет с перепоею.
Закон Глубин до сего дня таков:
Мысль поднимают трезвою рукою.

* * *

Непостоянство в Постоянстве:
Мир в разном временном убранстве

Вращает сущность Бытия,
Миг изменяя в мессианстве*.

* * *

Душа — в крови; а кровь во мне бурлит
И выйти из меня никак не норовит.
Похоже, жизнь моя, не вечная доселе
О вечности души — приврать душе велит.

* * *

О чем мне пьяный поп,
сожрав ягненка, врал?..
Он о бессмертии души упоминал:
«Не вечны мы. Душа навеки вечна!»
Но где была она до жизни, — не сказал.

* * *

Кто перестроит храм с указки бедняка?
Кто мудрость услышал
 в подсказке простака?
На жерновах времен лежит
 рука возмездья:
Зависит жизнь от дел и языка.

MAPKA 10:12

На мужа в суд и на развод...
Сама же «вышла за другова»...

** Четыре времени года постоянно вращают Землю, где каждая неповторимая секунда является новой мессией, незаметно изменяя миг человеческой жизни.*

О, злой прелюбодейный род...
Суд за Тобой, о, Иегова!

* * *

Дни, как дрова, —
в печах надежды жгут:
«Смотри, возшла трава,
и нас, как прежде, ждут!
Пускай в снегу глава,
пусть годы камни трут —
Любовь всегда права.
Друзья на Суд придут».

* * *

По духу — обопрись на Бога, —
Неистощимая Подмога!..
С Ним сердцем и душою будь, —
И не узнаешь страх Итога...

* * *

Среди коптящих, мне ли не гореть?
Среди горящих — мне ли не кипеть?
Среди кипящих —
мне ли пар не сбросить?
Среди свистящих — мне ли не хрипеть?

* * *

Когда научишься на Правду не орать,
Когда сумеешь Ложь под зад прогнать...
Тогда ты честной станешь, злая Раша, —
Когда добром — Злу сможешь отвечать.

* * *

Из праха взяты. В прах чредой уйдём...
Вот только на земле, —

что для себя найдем?
Любовь или друзей? Печаль или надежду?
Мы, с первою пришли;
с последнею — уйдем...

* * *

Не все ли с глины взяты? Скажут, — все!
Не все ли жизнью мяты? Скажут, — все!
Кто срок разбил о смерти латы?
Скажут, — все!
Кто боль познал утраты? Скажут, — все...

* * *

Всі мене кинули. Самотність
В пустую хату увійшла...
Дзвенить печаль, її присутність
Гірку реальність віднайшла.

ЧОЛОВІК — НЕВІРНИЙ ДРУЖИНІ

Ти чоловіка довго «била»,
Калічачи йому життя...
Що ж ти у Бога заслужила?
Невже квиток у майбуття?

* * *

Самотності болюче горе,
Де серце дні з роками труть...
І сліз, гірке солоне море...
За що мене так довго б'ють?

* * *

Любити, жити і творити —
Порада Вічного Творця.

І в творчості своїй горіти —
Велике щастя для митця!

* * *

Слова, які я завжди говорив дружині:
«Я тебе завжди любив і любитиму»; «Я, —
тобі обіцявся перед Богом»...

Слова, які я хотів чути від дружини:
«Я кохаю тебе»; «Ти все, що в мене є»; «Як
же ми без тебе?»; «Сідай за стіл, борщ холоне!»; «А
Мій чоловік любить гарячі пироги!»; «Давай пора-
димось, як жити далі»; «Як ти там, сам, без мене?».

Слова, які я не хотів чути від дружини:
«Що з ним говорити...»; «осел!»; «Обі-
йдеться!»; «Не діждешся!»; «При чому тут я?!»;
«Що ти од мене хочеш?!»; «Я з тобою розійдуся!»;
«Я ніколи тебе не любила».

* * *

Розсипалися дні на порох...
Не відбулась моя сім'я...
Самотність хижая — мій ворог,
Страшне, гірке її ім'я...

* * *

Скорблю за «умершей» женой:
Она прелюбодейкой стала...
Законный муж ей стал чужой.
Жена, — Закон Творца, — попраля!

* * *

Прелюбодейное мирское племя!
Удел ваш блуд, нечестье. Время

Пожрет вас, как огонь — дрова...
Для всех эпох: Измена — бремя...

* * *

«Таких як ти, знайду без ліку! —
Сказала жінка чоловіку. —
Ти не блудник, та все ж не мій»...
(Жона, по духу, — за каліку...)

ПЕРЕЛЮБНИКАМ

Ви, мертві, хоча ще й живі:
Ваш гріх на вашій же крові.
Сувій Життя не вам писався.
«Живіть» по плоті і «любві»...

МТФ:19:9.

Секс, відпочинок, сита їжа...
Перелюб чинить пара хижа...
Смертельний гріх — ваша «любов»...
Закони Бога — вічних їжа.

* * *

Все в слове «да» и слове «нет».
Стоит на этом белый свет!
Хлеб добывать учись насущный:
Всех не накормит Интернет.

* * *

Мир тесен. Постоянства нет:
Из четырёх стихий букет.
Жизнь, полная невзгод и Случай...
Случайно все? Иль в случае — Ответ?

* * *

Со времени Творенья —
 гниет сей тленный мир.
До времени забвенья —
 гниет сей тленный мир.
Вершина обновленья —
 все тот же тленный мир.
И в Чаше Мироздания —
 гниет сей тленный мир.

* * *

Срок неспеша доест минуты, дни...
Вселенная нема... Мерцают звезд огни...
Я с жизнью сам-на-сам;
 да и со смертью тоже...
Похоже, вечен тот, с кем заодно они...

* * *

Жильцы могил шептались как то раз:
«Над нами пьют... и, кажется, не квас...»
«Сейчас о нас подняли дружно чаши...»
«Оно то так, но пьют они без нас»...

* * *

Держись основы здравых слов.
Не стань игрушкой попов,
Политиков и бизнесменов.
Закон Творца — суть всех основ!

* * *

Есть Три Опоры мироздания:
На них лежит сознанья цвет:
Творец, Иисус и Книга знания.
Опор мощнее точно нет!

* * *

Я — мощи праведности мера.
Свидетель слов Его примера.
Меня не сломит лживых эра.
Я — вечный страж — живая вера!

* * *

Мне Одиночество грозит:
«Меня никто не победит!»
Кого не победило Время?
Жизнь на земле — сплошной транзит.

* * *

Не верьте в тех, кто в вас не верит.
Таких не вы, а жизнь проверит.
Доверить души... палачу?!
Он вас в «сохранности» уверит...

* * *

Нашедший славу и ушедший
В бесславье и небытие...
Могилы надпись в род пришедший:
«Где быть, — решает бытие...»

* * *

Сознание, разум Сотворивший,
Творенью, — выбор Предложивший.
Сокрывший Лик до Часа свой...
Надежде, — вечность Подаривший.

* * *

Кто любит праведность, — получит
В награду жизнь из вечных дней.
Сейчас, пускай по Книге учит
Всех Моих будущих людей.

* * *

Шагни на тыщу лет назад:
Все так же ждали Сына с неба...
Был каждый вечной жизни рад...
Ждем и сейчас, как нищий — хлеба...

* * *

Листая прошлых лет страницы,
Жену я снова повстречал.
Была ты в платье синей птицы,
Но я свою любовь узнал.
«Куда летишь через границы?»,
Любимой тихо прошептал...
Моргнули холодно ресницы...
(А, может, я не то сказал?)
«Ты так красива в платье этом,
Тебя хоть ставь на пьедестал!».
«Ты был художником, поэтом
Но мне другой милее стал.
Зачем Творцу давать уроки,
Жизнь превращая в идеал?
Куда приятней лжи уроки:
Спел пару «песен» и... пропал.
А завтра новое влечение
И удовольствий карнавал...»
«Оставь себе то развлечение!
Я сущность вновь твою узнал:
Прожить ты хочешь с наслаждением,
Чтоб за тобой комфорт бежал...
Но мне родней уменье с делом,
Мне дух познания — Светом стал...

Мне служит Мир святым примером:
Я в нём Создателя узнал!»

* * *

Хіба Ти змушував людей
Когось вбивати чи карати?
Закон — це світ Твоїх ідей.
За вибір — нам відповідати.

* * *

Не ділиться на душу й тіло
Особа в тлінному житті.
Життя без духу не горіло —
Бо не блукає в майбутті.

* * *

Ты побывал и в моей шкуре —
Великий Мастер Бытия...
Создал сознание в натуре
И в класс отправил Жития...

СТАРЕ ВІДЕО

Як батько на очах змінився,
Батьків зачувши голоси...
В дитинстві раптом опинився:
У світі радості й краси...

* * *

Быть любимой, разве этого мало? Ждать
с охоты своего мужчину, и, приготовив добытый
им кусок мяса, выслушать, как ему эта добыча не-
легко досталась, — упав с обрыва в самую гущу
колючих растений...

Вынуть из его ладоней занозы, и, прижавшись к нему ночью, — долго слушать его ровное могучее дыхание, и ощущая его силу — надеяться: будут еще светлые дни, наполненные едой, заботой, вниманием...

* * *

Відповіси за свої вчинки, —
Це не камінчики з торбинки:
Один відкинув; другий, — взяв...
Твій вибір — Вироку частинки.

* * *

Жильцы могил шептались в тишине:
Все тлеть остались. Кто же в вышине?
Ответ отцов доносится чуть слышно:
«Похоже, вы, — мы — ниже, в глубине...»

* * *

Хортиця. Січ. Дніпро... Запитав у старого:
«Як звучали дзвони?» Коротка відповідь:
«Тиша звучить краще»..

* * *

Фарби осені — теплого літа вогні —
Розлилися в холодній Дніпра глибині.
Жар калини холоне в сумній далині —
Серед степу, криниць, в ковилу сивині...

* * *

Недосконалість з Тліном дружить.
Та Випадок для них ще служить.
Над усима панує Час,
Та він за Досконалим тужить.

* * *

Кожен чоловік вихований в дусі Запорізького Козацтва — це міцний
Надійний цвях, який тримає бортові дошки
Українського Державного Човна.

* * *

Крыло полуденной химеры —
Село накрыло; дождь, без меры
Сухой глотает рот земли...
Для каждого — свои размеры...

* * *

Разум — Истину в душу живую вложил.
Жизнь непрочную —
духом Своим напоил.
Дав нам выбор —
свободы дорогу открыл,
Книгу Знаний, творению,
в вечность вручил!

* * *

Не сумел я с годами богатства собрать:
(Не учили ни мать, ни отец воровать).
Смог принять я великую заповедь Бога:
Без Творца вечной истины нам не понять.

* * *

Я похож на засохший орех у пруда:
Мои корни любви омывает вода.
Мои ветви ласкает весеннее солнце...
Только листьям, плодам —
не расти никогда.

* * *

И со мною жена, как с врагом развелась:
Властной жизни хотела, —
мечта не сбылась.
Удалась без меня её жизнь, — я не знаю.
Без неё моя жизнь только с Богом сбылась.

* * *

Ми — учні вічного незнання,
Продукт лихого виховання,
Раби сваволі і краси...
Ми — діти вибору й кохання.

* * *

Унесся смех подруг
певучей стайкой вдаль.
Играет скорбный марш
на флейте дней — Печаль.
«Годов твоих не жаль, —
сказала мне Разлука,
Знакомься, мать моя» — со...
Смерти сняв вуаль...

* * *

Я выбираю дни из жизненного хлама:
Ищу зерно любви среди мирского срама.
Крупичи ярких дней снесу
в обитель Храма.
Сверкают в них —
Отец, Иисус, Хайям и мама...

* * *

Ты стала легкою добычей
Лихого Блуда — бунтаря.

Есть у него такой обычай:
Иметь лохушку втихаря...

* * *

**Я не настолько глуп, чтобы поверить
в Эволюцию.**

* * *

О, если б прокрутить историю назад, —
За каждым днём скрывался б темный Гад.
Но где увидим тех, которым Сын так рад?
Среди костров и плах виднеется их ряд...

* * *

Плід виховання: солодкий чи гіркий;
Солоний; кислий; гарний чи м'який;
Твердий; корисний; в колючках терпкий;
В отруті ваблячій, красиво-запашний.

* * *

Попи себе впустили в Рай:
У Царство вічне, небесне...
Хто їх пропустить у той «Гай»,
Коли призначення — нечесне?

* * *

Размеренность — лекарство для души.
Умеренность — брать много не спеши:
Загнали многие свои тела в могилу.
Уверенность... сменить на суть спеши.

* * *

«Яйцо иль курица?» — Ответы,
О, только не для мудреца.
(Это невежества приметы).
Разгадка — в Книге от Творца.

* * *

Как быстро отзвенел веселья ручеек...
И опустел за миг годов большой мешок...
Седые локоны ласкает ветерок...
Не копит лес листву на годы впрок...

* * *

Старик — годов припомнил перезвон:
Подруг цветущих; молодости сон...
Любовью окрылен, летал под облаками...
Все пронеслось... Непрочен жизни трон.

РОЗМОВА ПРОПИТИХ НЕЛЮДІВ З МАТІР'Ю НА ЦВИНТАРІ

2018 рік

«Не здохла ще?! — спитали матір діти,
Дивись: для друга треба яму рити,
Хоча тобі давно пора в ній гнити!..
Ти пожила?! Дай і другим пожити!»
Отак почнуть невдячні діти вити
Коли батьки їм дозволяли пити,
Курити, красти, тільки не робити.
За ваш рахунок вони будуть жити.
Щоб діти не росли в родинах псами, —
Привчайте їх робити щось руками.
Хто жалував дітей — пожне біду з роками:
З маленьких ледарів ростуть великі хами!

* * *

Из жизни в жизнь перетекая, —
Дух вечный, силу Духа зная, —

Даёт Созданию краткий шанс:
Понять Творца, миг созная...

* * *

В Политике — торговли Утка,
И в ней же — Церковь-проститутка...
Лжецам не верит Правды Бог:
Их «вера» — к басне прибаутка.

* * *

Не встретятся Сегодня и Вчера.

* * *

Чем дольше говорю о Библии с попами —
Тем больше хочется

поспорить с Небесами:

Упрямства столько, кто им дал? Творец?..
Не уживётся Истина с ослами...

* * *

Аркан судьбы лишь мудрый разорвет:
Он не берет традиции в учет.
К Творцу ведет дорога точных знаний!
По следу своему Удача не идет.

* * *

Ушедших дней непрочная броня,
Рассыпавшись, давно сползла с меня.
Мой закалённый дух в
сухом и слабом теле
Давно кричит: «подайте мне коня!»

* * *

Что толку горевать на бойне мировой,
При этом рассуждать:
«кто враг, а кто герой?»

Души настрой зависит от желаний:
Живи! Тебя всегда найдет немой покой.

* * *

Всплыло г...о Кремля России
И завоняло на весь мир...
Останкино — язык «мессии»!
Параша — весь её эфир.

* * *

Традиции — покрепче всякой стали.
Язычники их все века ковали...
Связала Истину обрядов лживых цепь!
Священники в них Смерти не узнали...

* * *

Костер потух, осталась тлеть Трава*.
Похоже, что закончились Дрова...
Сменить бы Место, где бы потеплее...
Но на него (когда?) мне выдадут Права?

* * *

Ты — христианка? Непохоже:
Живешь с сожителем. За что же
Ты предала семью свою?!
Бог судит грех; и тебя тоже...

* * *

Того сомнения грызут —
Кто в себе носит мерзкий блуд.
Такие счастья не найдут:
Любимые — не предают!

* Жизнь отпылала, годы закончились, человек доживает последние дни. Хочется сменить обстановку на место в Раю. Но случится это или нет — человеку неизвестно.

* * *

Живешь с сожителем, а молишься...

Творцу?!

К хорошему (кого?) грех приводил концу?

На седьмой день молиться

в церковь ходишь?..

Какому молится блудница Подлецу?!

* * *

Загнав коня желаний —

Стал у черты гаданий...

Могилы черное нутро —

Предел людских желаний.

* * *

**Знай Сатана: проти твоєї одвічної брехні я за-
стосую наймогутнішу духовну зброю - Правду!**

* * *

Живу надеждою: А может Бог возьмет

И мне жену законную вернет?..

(Если раскается и бросит злое дело).

А если нет, — получше подберет.

* * *

Сын исцелял, кормил и воскрешал

И принципам священным научал.

Кто хочет Жить — со Мною остается:

Творца Закон — Начало всех начал!

* * *

Жінки брехливі і невірні

«Замолюють» гріхи в церквах...

Попи, — пропиті, хтиві, жирні

Прощають їм все по грошах...

* * *

Ви лише з виду «Вірні» люди —
Сімей безбожних хтивий рій:
Плід беззаконня і облуди...
Не пише Гріх Життя сувій.

* * *

Иисус — творенье, а не Бог:
У Вечного начала нету.
Отец превыше. Весь итог.
Казна, весомей за Монету.

* * *

Навіщо потрібна вічність
В якій не буде дорогих
Моєму серцю людей?

* * *

Любити, жити і творити —
Порада Вічного Творця.
І в творчості своїй горіти —
Велике щастя для митця!

* * *

В доме скорби — мудрых сердце,
Дом веселья — для глупцов.
Разве ищут сладость в перце?
Зрячий мир не для слепцов...

* * *

Для чего же мне вечность?
Не будет же в ней
Ни любимой жены; мамы; папы; детей...
Будут новые лица и масса затей...

Стали близкие люди...

землей для корней...

* * *

Гнилой народ сравним с неверьем.
Блудливый род — с высокомерьем.
В нём самый «честный» — яд змеи,
А самый «верный» — спит с... доверьем.

* * *

Мир разделен трехмерьем — так.
Религий подлым лицемерьем — так.
Корыстью ложью и поверьем — так.
В Творца святым неверьем — так!

* * *

Ты, женщина моя, —
Одна на срок мой тленный.
Души моей заря!
Алмаз в миру бесценный...

* * *

Мы — замысел Творца. Его Уменья нить.
Мы — часть Его Лица.

Нам без Него — не быть.

Начало — мы. Нас разделяет выбор:
Мы — Тайна без конца.

Значенье слова «жить!»

* * *

То, что видимо, — это мираж во плоти.
То, что было, — ушло; и его не найти.
Что невидимо, — вечную силу имеет,
Ибо тленность не может
к нетленью прийти.

Учитель лжи – изображение, –
О Боге лживое ученье.
Знамень праведных – Закон:
В нем правды в Сыне утвержденье!

Голод – погонич ледарів.

Безбожність – гребує і требує

Бидлота – бездуховна,
«убий» – її закон.
У виборі – гріховна.
Багатство – смертних трон.

Мудрим – Біблія.
Дурням – газета «Правда».

Нам уготовил Рай, похоже?
Но Ад – кому? Святой мой Боже.
Ты жизнь без спросу раздавал:
За выбор обвинять негоже.

**Самонадеянности невод –
снасть вековая Сатаны.**

Не для того ли жизнь дается,
Чтоб в выборе была чиста?
О, все Учителем учтется:
Ведь пропуск только чрез Христа.

* * *

Кого зустріну в Новім Світі?
Знайдеться в ньому Рідна кров?
Чи скаже жінка «Здрастуй!» Віті?..
Я інших — не прийму любов.

* * *

Духовный мир и Яви тленный миг
Я в тайниках души своей постиг.
Сознанием познал законы Бога...
Вершина Бытия — то, чего сам достиг!

* * *

Краще померти, аніж жити
Без жінки в вічності Твоїй.
Не хочу іншу я любити,
І слухати: «життю радій...»

* * *

У вічності без тебе жити —
Моя жона, моя любов?
Та краще маком в полі тліти,
Якщо не поряд твоя кров!

* * *

Розсипалися дні на порошок...
Не відбулась моя сім'я...
Самотність люта — мій ворог...
Страшне й гірке її ім'я...

* * *

Яка різниця між справжньою вірою і брехливою? Така ж сама, як на перехресті зі світлофором: проїхати на червоне світло чи на зелене? Причина — Слідство: де опиниться людина, яка

ігнорує Правила дорожнього руху? В кращому випадку — в лікарні. В гіршому — на кладовищі... Тобто, той, хто живе по заповідям творця Всесвіту — житиме; хто ігнорує правила Всевишнього, — йде в вічну загибель.

* * *

Бездуховність — беззаконна!

* * *

Роки, як стріли, пролетіли —
Їх пропустив у вічність Час...
Батьки тихенько посивіли,
Шукаючи підтримки в нас...

* * *

Знай: удача клюет много реже, чем сом.
Чтоб её удержатъ, преуспей кое в чем:
Не тяни наугад эту редкую гостью,
Упустив, — улыбнись. Не жалеи ни о чём.

* * *

Спочатку Слово, потім — діло...

* * *

Ми дні за днями рахували,
Складали місяці в роки...
Прийшли — пішли... А поряд стали
Сіді, як прашури, віки...

* * *

Не ты ли — смертию поражен?
Не Сын ли в вечность облачен?
Не исказить неправдой — Правду:
На страже — Мощь: Его закон!

* * *

Жінка схильна до зради — мріє лише про відпочинок. Вірна жона — про добробут сім'ї.

**ЖИТТЯ В ПРИЙМАХ,
АБО ЗЛИЙ, ПЕРЕЛЮБНИЙ, ВІРОЛОМНИЙ
УКРАЇНСЬКИЙ МАТРІАРХАТ**

Скільки в Україні знайдеться жінок готових розбити свою сім'ю заради своїх амбіцій? Зробити дітей нещасними напівсиротами, та в своєму серці казати: «все одно буде так, як Я сказала!»? На превелике й гірке здивування, в Україні більшість жінок саме так і вихована. В основі виховання стоять не Біблейні істини, а несамоविта тяга до влади і грошей. Такі особи створюють сім'ї не для радості і продовження роду, а для особистого повноправного панування, де всі, без виключень, рішення приймає жінка.

Наприклад: «планування в хаті буде таким»; «стеля в гаражі буде саме такої вишини! Бо я так вирішила...»; «ти (тобто чоловік) будеш робити те, що тобі скажуть». Як правило, у таких жінок (дочок) за спинами стоять так же само виховані матері, а за ними — бабусі-павучихи. Знову ж таки роль чоловіків, дідів в прийнятті рішень нівелюється. Це зазвичай покірні мужики, які за правило давно взяли такі слова як: «та навіщо з тими бабами спорити? Все одно візьмуть криком або нахабством і зроблять все по своєму»; «якщо я буду стояти на своєму, буде тільки гірше»; «спро-

буй не погодитись — виженуть з хати». Свій біль нікчемності такі чоловіки намагаються заглушити алкоголем, цигарками, та, навіть, наркотою... Неприємність такого становища маскується «байдужістю»: «Вам треба — робіть», або словами: «А що я? Ви вже і так все вирішили». Згадую своє перебування в приймах на протязі тринадцяти років...

Перші «колючки» з майбутньою дружиною з'явилися задовго до шлюбу. Прояви були в небажанні погоджуватись на побутовому рівні, намагання взяти ситуацію під свій контроль: «сиди тут!»; «а я хочу так!». Мені доводилось витратити багато зусиль на те, щоб хоч якось стабілізувати наші відносини. Декілька разів ми розбігалися лише з її слів «у нас нічого не вийде»; «ми — різні!». Я старався якось залагоджувати такі ситуації, не дивлячись на ці завуальовані грізні попередження, — любив.

Перші «квіточки» розпочалися після шлюбу... Батько мені виділив під будівництво гарний шмат свого городу і сказав: «Сину, хату будуй на місці, де наші пращури молотили зерно: тут ще багато років тому плугами зрізали чорнозем і земля (глинище) дуже тверда. Фундаменти будинку матимуть гарну опору, а нижче, в балці, насадиш сад, а ще нижче — загатиш ярок і буде тобі ставок для поливу городини». Я все так і зробив: посадив сад, навів гребельку і після перших дощів води набігло понад метр... Утворився гарний ста-

вочок, який я обсадив різними деревами: вишнею, шовковицею, шипшиною, грушами, яблунями, абрикосами. І коли на це диво привів подивитися дружину, — почув: «Шо, отут строїтись?! Та тут глушина!» Коли ж я відповів: «Що до такої «глушини» йти 7 хвилин від твоїх батьків, і крім того, напроти двору батька — двір твоєї куми», — отримав різку відповідь: «Я тут жити не буду! Хочеш, «стройся», але без мене». На запитання: «А де ж тоді «строїтись»? — відповіла: «В моїх батьків». «Так там же землі немає!» — сказав я. Де ж там «строїтись?!» Відповіла: «Папка дасть мені три сотки з городу. Хочеш — стройся. А ні — я тебе не держу». Вперше я відчув як легко ця жінка може піти на розлучення... Щоб зберегти сім'ю, прийшлося погодитись... Робити все приходилось самому (як і заробляти, її батьки і копійки не дали на будівництво, хоча кожного року їздили відпочивати). Спочатку зробив сварочний апарат, потім з допомогою сварки змайстрував бетономішалку, причеп до тракторця, зварив ворота та інше...

Працюючи майстром ливарної справи (художнє литво), підробляв ще й в клубі: «крутили дискотеку», грали «свайби», проводи в армію, справляли ювілеї... Крім того: сінокос, город, полив саду, будівництво... Спершу викопав (сам) траншеї по груди, під фундаменти, засипав шлаком, затрамбував... Риючи погріб, — почув: «Вітя, а чого тобі ніхто не допомагає? Ми, сусіди, давно за тобою дивимось». «Підіть і запитайте», — ска-

зав я. «А от підемо і запитаємо». І пішли... Приходять, кажуть: «Сказали, що вони хворі...» Ото і вся відповідь... Згадую з якою кров'ю мені діставався цей будинок... 10000 білої цегли перевозив по 180 шт. на тракторцю. Нагрузи, розгрузи, склади... Жодної помочі... 3000 шлакоблоків перетягти, скласти до купи... Помочі — «нуль». Після того біжиш в клуб на працю інтелектуальну...

Фундаменти: зробив форму, і все знову майже сам забетонував... Стіни клав тесть. Для цього мені прийшлося домовитись за ліса, купити дошки, цемент, зварити баддю під розчин... Скільки крові попив з мене цей чоловік, говорячи: «В тебе не така бетономішалка»; «ти не так просіваєш пісок»; «не такий цемент»; «глина якась друга»; «розчин не той» і т. д. і т. п. Дійшло до того, що припер свою «настоящу» бетономішалку: одоробло з бочки, мотора і паска. На запитання: «Так чим же вам не вгодила моя бетономішалка? Вона робить 60 обертів на хвилину, шестигранна, з трьома лопатями в середині, на колесах, та ще й до того сама бетон висипає?... Сказав: «А шо з тобою говорити...» і кинувши все — пішов... Прибігла жінка. Скандал... Довелося решту розчину готувати на тій «бетономішалці». Щоб розчин не прилипав до стінок бочки (відцентрова сила) приходилось на ходу зчищати його кельмою зі стінок бочки. Пасок постійно натирався смолою. (Мені кілька разів мало не відірвало пальці... Пощастило). Зате розчин став «как надо». Його і зараз

можна легко відрізнити в кладці стіни: темний міцний — на моїй бетономішалці; світлий, з рудими розводами — той, що замішувався в діжці з мотором... Нарешті, стали стіни, потім плити, дах... Швелери, зварка, різка, підгонка... все самому...

За покладені стіни я розрахувався з тестем речами власного виробництва: це відлитий з бронзи годинник під назвою «Глухар» і рушниця в сріблі. (Такі речі наша «художка» на ДМЗ виготовляла виключно вищому керівництву держави Україна). Коштують ці речі набагато більше ніж «Жигулі» тестя. Це я для того говорю, що мені часто теща дорікала тим «шо ми тобі построяли хату!» На запитання: «а де я був, коли та хата «стоялася»? «А ви де були?» — крик: «Падло! Воно ще й балакає!». Двір, ганок бетонував сам, вже на своїй бетономішалці. Провів воду, світло, каналізацію — також сам. Коли рив яму під злив, а це 3х3х5 метрів, — взяв відпустку. Накопавши глини вилазив на верх і пересипав ту глину в причеп тракторця (близько тонни), а потім їхав в кручу і висипав, тобто вигружав лопатою... Солярка, трактор, масло, відра, лопати, драбина — все мій реманент... За місяць роботи дружина навідалась лише раз зі словами: «Ти мабуть пити хочеш? Я тобі води принесла», і, кинувши в яму пластикову бутилку, — пішла. На запитання: «Ти куди?» — відповіла: «Вдома серіал йде, пока». Відкривши бутилку, бачу: тільки набрана з крану біла вода. З неї ще й хлор не вийшов... жодної помочі. Яму

обкладав сам. Перекриття теж робив сам. Попросив помічі у брата, щоб решітку арматури зверху покласти, бо сам не в змозі був підняти. Прийшов брат в «костюмі-тройка» зі словами: «Так, в мене 10 хвилин, що треба робити?». Вистачило й десяти хвилин... Далі знову сам: стовпи на воротах, стовпи на паркані — зборка, заливка бетоном, знову все самому...

Їжа. О, це окрема розмова. За тринадцять років подружнього життя, маючи двох дітей, цей істинний матриарх, ні разу (!) не зварила такого-сякого борщу, не напекла пирогів. Ми ні разу (!) повною сім'єю не сіли за стіл. Перебивалися тим, що варила теща. На моє прохання: «Та звари хоча б миску борщу та напечи пирогів», — різка відповідь: «Я тобі не повариха і не баба Барбариха! Борщику захотів, пиріжечків? Не діждешся!» На запитання: «А навіщо ти заміж йшла?» — відповідь: «Дурна була. Якби ти не заробляв, я б за тебе ніколи б не вийшла!». І це притому, що я не п'ю і не палю, не шляюся по жінках, бо добре знаю Біблію.

Маленька дочка мало не вмерла від дизентерії (вже втрачала свідомість, лише тоді теща з дочкою забили тривогу). Ледве-ледве відкачали трирічну доньку під капельницями в лікарні. Поки ця кагала: мати, дочка, невістка, баба, сестра тещя, — дружно дивилися тисячу шосту серію телесеріалу «Святая Мария», на дев'ятимісячного синопчонка впав стілець (дитина вчилася ходити). Удар

прийшовся по голівці... Через чотири місяці з того місця удару виросла ракова пухлина... Операція... Потім ще одна... Синочок залишився сліпим...

Зате всі серіали подивились ці матріархи! Точно кажуть: «В семи няньок дитина без ока»... Питаю: «Жінко, а якщо я вів би себе так, як твій рідний брат: бухав, тягався з жінками (маючи дочку і жінку), не працював, хамив... Скільки разів я його бухового, обгаженого, обриганого привозив на сіні в причепі трактора додому? А його рідні батьки (які його так люблять!) не хотіли свого сина везти машиною — брезгували. Якби я себе так вів?» «Я б із тобою і дня не жила, — каже. — І не трогай мого брата!» «Та я не чіпаю, я порівнюю»... Все пізнається в порівнянні... Згадую, як я влаштовував її брата до себе на роботу. Ливарня ДМЗ. Пам'ятники афганцям, О. Полю, В. Чкалову, Т. Шевченко, Перхуну, Матері... Серйозні скульптори, архітектори, митці. Серйозний і відповідальний начальник цеху — Лубенець Олександр Іванович. На запитання: «Этот человек ответственный?» — я качнув головою. «Ты за него ручаешься? Если да, то я его беру на работу». И на первой же медкомиссии у этого «брата» случился припадок белой горячки, или «белочки», как ска-зали врачи: «от алкоголизма»... (После этого слу-чая со мной начальник цеха не говорил два года).

Зате вдома, теща, знаючи, що я її сина по-вів влаштовуватися до відділу кадрів, дошкуля-ла запитаннями: «Де моя дитина?! Шо ти з нею

зроби-и-и-ив?! Де мій син?! Падло-о-о-о!!! Нехай йде і шукає-є-є!». Через три дні, коли її пропите і опухше «дитя» причапало додому і попросило «тої» для полегшення, і сказав: «Що всі ці дні був у друга»... Тиша... Запитую у тещі: «Ви думаєте вибачатись за свої слова?» — миттєва відповідь: «Воно ще має наглость запитувати?! Падло-о-о-о!». Отаке воно життя в приймах...

Пам'ятаю, наловили якось з рідним братом великих карасів на ставку. Майже відро. Прийшли пізно, в домі всі вже спали. Кажу братові: «Давай пару карасів підсмажимо?». — «Давай», — каже брат. Тихенько посідали і чистимо рибу... На верху (будинок двоповерховий) скригнули двері, жінка запитує: «Шо ви там робите?» Кажемо: «Чистимо рибу, щоб піджарити». (Скажу зразу: у тещі кухня на першому поверсі, а спальні на другому). Далі голос жінки: «Мамка сказала, що ви провоняєте всю кухню, так що «жарьте» свою рибу в сараї». Відповідаю: «Та хіба риба воняє? Ти нічого не перепутала?». «Вам ясно сказано?!» — чуємо у відповідь... Прийшлося йти в сарай, де тримали курей і запарювали корм нутріям, і серед цього смороду смажити рибу... Їли її, звичайно, на дворі, та настрій був зіпсований. Поділивши решту риби, розійшлися. Вранці, як завжди, я спустився вниз до умивальника поголитися перед роботою. На кухні теща смажить карасів тестю. Привітався, кажу: «Риба вже не вуняє?» — та й пішов голитися... Чого я тільки не почув на свою адресу!..

Чи ще такий випадок: сидять на кухні теща, невістка, мати тещі, жінка і рідна сестра тестя — дивляться тисяча сьому серію телесеріалу «Святая Марія». Привітався, проходжу повз них... В спину жінка каже: «О, ходе, яйця носе»... Мене, чоловіка, неначе кип'ятком ошпарили. І це каже моя дружина, з вищою освітою, яка працює старшим викладачем в агроуніверситеті?! Жінка, яка за тринадцять років не зварила чоловікові і миски борщу, яка отримувала всі гроші (в мене навіть заначки не було), особа, яка набралася нахабства привселюдно, в такий спосіб ображати супутника життя?!

З роками пізніше у її позову в суд щодо розлучення, прочитав такі рядки: «Муж постоянно пьет, хамит, в семье сложилась неблагоприятная обстановка, которая пагубно действует на воспитание детей... Проживать с ним стало невозможно»... І це при тому, що я ніколи не пив і не палив! Лише одного разу, коли помер мій друг, з яким я 16 років крутив свайби, різні торжества, дискотеки, я «набрався». Та мені було так погано, що прийшлося всю ніч просидіти в коридорі біля тазика... Продовження того випадку таке: на моє запитання: «Ти хоч думаєш, що говориш? — відповідь: «Так, давай, давай йди на свою стройку, ми кіно дивимось!». «Так я цю хату і для тебе буду», — кажу. «Так, давай, давай проходи, ти нам мішаєш!» «Я відпрацював 8 годин в літейці, а ще потім пів ночі в клубі, заробив грошей, і до мене така

шана?!». «Дай нам подивитися кіно!» — заторохтіла решта жінок... Жодного зауваження на адресу жінки... І таких випадків безліч... Нормальний чоловік замикається в такому оточенні. Слабкий — спивається, або шукає випадку вкоротити собі віку. Сильний — викриває всю матріаршу гнидоту без найменшого жалю. Згадую таке: поїхали теща з тещею на курорт в Трускавець. Вони «хворі люди», зі слів тещі (яка, до речі, всього на 16 років старша за свою дочку): «Шо таке?! Я больна-а-а!». Гроші на цю відпустку відкладали цілий рік. До речі, кожного року вони їздили кудись відпочивати. Кажу жінці: «Батьків не буде близько місяця, давай я на кухні на стіні напишу картину І. Шишкіна «Лесные дали». Мені гарні фарби дав Анатолій Дем'яненко, заслужений художник України. (Я в нього на той час проходив стажування по живопису). У відповідь: «А ти вступиш? Треба козам косити, нутріям варити, курей годувати...» «Та все це я і до цього робив, то що, малюємо?» Знизує плечима: «Малюй, еслі хочеш».

За три дні до приїзду батьків картина 100x200 см була готова. Фарби Анатолій Дем'яненко дав на горіховому маслі, рідкісні на той час. Тонко пахло живописом...

Приїхала теща. Я сиджу на кухні, чекаю, що скаже, яке буде враження. Чую: «Так оце воно так вуняє?... І коли воно вивуняється?» Мовчу. Показую відлитий з бронзи (мною, звичайно) підсвічник, ставлю на підвіконня. Крик: «Не став, він

мені подоконник вивалить!». Відповідаю: «Цей підсвічник важить близько кілограма. Генеральний директор ДМЗ подарував такі ж президенту Кучмі. Дуже дякував. Сподобалися. На «художку» виписали премію. Через пів року, коли мене в ожеледицю послали на горище знести цибулі, я знайшов той підсвічник в цибулинні...

Хто читає ці рядки, нехай знає, що такими «совками» Україна просто кишить. Це категорія людей, які не в змозі нічому навчити, розвинули в собі споживацький смак до їжі і до... туалетного паперу... Ці люди живуть за одним-єдиним правилом: «Всерусь — не покорюсь!». Так я жив поки не народилися діти: дочка й син. Дочка мало не померла від дизентерії (чим її «нагодували» жінка з тещею, мені до цих пір невідомо), а синочок залишився сліпим... В семи няньок дитина без ока... Зате всі серіали ці, істинні матріархи передивились! Який приклад невтомної уваги! В будинок, в якому я зробив каналізацію, провів воду, світло, зробив ванну кімнату, виклав камін, поставив витяжку, газову плиту, плита, правда, була від газового балону, але їх, балонів, було аж три — жінка так і не захотіла перебиратись. А навіщо? Дома все батьки перероблять, а тут треба все самій тягти...

Пам'ятаю ще такий епізод: приїжджаю з роботи, роззувся, заходжу на кухню, бачу заплакану дочку (дитині тоді було близько 4 років) і грізну тещу, яка нависла над дитиною, як павучиха над мухою. Питаю: «Що трапилось?». «Вона не хоче

їсти су-у-у-уп!» — загорлопанила теща. — Оце сидить з двох час-о-о-о-в! Нічого не ї-ї-ї-їсть!!». Дивлюсь на стіл: на столі тарілочка, ложечка, хліб і поруч моя тарілка з супом. В кутку, зіщулившись, схлипує дитина. Беру свою ложку, сідаю за стіл і кажу: «Жила-була здорова ложка, яка дуже любила ходити в гості до інших маленьких ложечок. Далі, ото прийшла раз велика ложка до малої та й питає: «Ей, маленька ложка, що ти тут робиш? «Я, — відповідає мала ложка, лежу тут, бо мене ніхто не бере в руки». «Я візьму тебе, — кажу, — і підемо гуляти по столу он до тієї маленької мисочки...». «Ну тоді пішли», — сказала маленька ложечка. (Схлипування закінчились). Зацокотіли ложечки по столу до маленької мисочки. Здорова ложка запитує: «Ти хто?». «Я маленька мисочка». «А ти чия?», — допитується велика ложка. «От я папина, а ти чия?». «Моя! — чую голос донечки, — то моя ложка». «Твоя? А мисочка чия?»

«Моя!» — жвавішає відповідь, і біля столу з'являється заплакана голівонька... Як, і мисочка і ложечка твої?» «Да, моя, моя», — каже доня. «А що ж у мисочці?» — питаю. «Суп!» — каже Дашуня. «А чи знаєш ти, що я найбільша ложка і можу обігнати любого, хто зі мною сяде їсти? Давай подивимось хто перший з'їсть суп?». «Я, я перша! Папа, я тебе обжену!». «Та ні, — кажу, — я тебе обжену (а сам їм помалу), я бистріший!». «Не, я!». Незчулася як і суп закінчився. «Бачив, папа, я перша!». «Так ти ще мисочку не помила, так що ще

не перша», — кажу посміхаючись. Даша бігом до стільчика, на стільчик і до мийки... «Ось дивись, папа, я вже вимила тарілку! Ха-ха-ха! Програла твоя велика ложка!» Мовчки дивлюсь на почорнілу від люті тещу. «Значить, з двох «часов» не їсть? Не важко нагодувати дитину. Важко заставити її їсти». «Падло-о-о-о», — чую люте шипіння цього матріарха.

А ще пам'ятаю маленького однорічного синочка Ваню. Я брав його (ще не сліпого) на руки і вкладав в його долоньку «льопавку». Брав той кулачок в свою руку і казав до сина: «Ну що, будем муху бить?» «Будя, будя, да-а-а», — відповідав синок і вказував мені на першу муху. І ми разом били ту муху льопавкою, примовляючи: «А-на, муха!». Ваня сміявся. В кухні нікого. Короткі миті щастя...

Нарешті напишу і привід, через який мене вигнали з хати. Яюсь на кухню до тещі забігла племінниця подивитись бій одного з братів Кличків. Дівчинці було років десять, вона вела зошит боїв і туди ж вклеювала всі вирізки з газет, де була інформація про перемоги цих боксерів. (Її батько (син тещі) на той час бухав і не працював. Телевізора в тій сім'ї не було). Я купив телевізор і відеомагнітофон. Племінниця залюбки освоїла цю техніку. Так от, прибігши, включила «телік» і, розгорнувши зошит, почала записувати дату чергового бою... «Так, — чую голос тещі, — ось каша і сосиська, їж, Клички потом». «Бабушка, я зараз з'їм

сосиску, а потім кашу, бо вже бій починається». «Я тобі сказала — їж усе!» «Бабушка, я потім»... «Ніяких потім, я сказала зараз! Поїси, потім подивишся телевізор!» І з цими словами вимкнула його. І це при тому, що його дивились я з жінкою. Я не витримав і кажу: «А навіщо ви вимкнули телевізор? Ми теж його дивимось». Племінниця в плач. «А шо таке-е-е-!» «Та доїсть онука кашу, дайте подивитись бій!» «А чого це ти кричиш на матір?» — чую голос жінки. Так, зібрав свої монетки і киш звідси»... «Ти серйозно? — питаю, — нічого не переплутала?» «Так, давай, давай», — у відповідь. Прийшлося йти до батьків... Зима. На подвір'ї біля вікна глянув на термометр, -14С градусів...

Знайшов в собі сили на другий день помиритись. Та вже весною, за один день до свого дня народження, мене жінка, з якою я прожив тринадцять років, попросила знайти собі нову пасію «бо з тобою важко жити». «Я тебе дарю». Це те, що я почув від неї востаннє. На розлучення вона подала і, як вже знаємо, мотивувала тим, що чоловік бухає, спорить в сім'ї, не дає жити їй і всім домашнім. Коли суддя запитала: «Скільки ви, «істець» платите їй грошей?» — я відповів, що картка в жінки, і ми гроші ділимо порівну. «А скільки ви, «істіца», хочете мати грошей по аліментах?» — запитала суддя. «Я рішила, що 57% буде достатньо. «Ви з цим згодні, «істець»? Відповідаю: «Пахне контрольним пакетом акцій. 50% жінку не

влаштовує». «Так згодні чи ні?» «Ні, ваша честь, не згодний». «Тоді, по закону, «істіце» належить 33% по аліментах...». Що тут почалось! Жінка почала споритись з суддею, говорячи: «Я сказала!» «Я так рішила!» Нарешті суддя зупинила жінку словами: «Я тут суддя!. А вас я попрошу покинути приміщення... «Прістав!» Жінку, проти її волі, вивели в коридор». Суддя пішла в нарадчу кімнату і всіх попросили вийти в коридор... «Ну ти і свиня! — це перше, що я почув, — я цього не залишу! Я піду до іншої судді та доб'юсь того, що буде все по-моєму!». Розвели нас за третім разом. Я був категорично проти розводу, доказував, «що Бог поєднав, людина не розлучає». Казав, що ми вінчані, що я тобі обіцявся перед Богом, що я тебе не зраджував... Все даремно. Останні слова цього жорстокого, владного матріарха: «Я тебе ніколи не любила!».

Відтоді, чотирнадцять років живу сам. Пам'ятаю, декілька разів приходив миритися — все марно. Сина давно не бачив. Дочка своє 18-річчя відзначила тим, що прислала з суду листа про сплату грошей за навчання в інституті. Моїм дітям теща каже: «Шо папа вас бросив». Син Ваня називає «папою» сина тещі, який мало не вмер від алкоголізму. Недавно бачив свою жінку з якимось мужиком. По жестах, інтонації, погляду, поведінці — не важко здогадатись «які» відносини між ними. Прийшовши додому, відкрив Біблію, — Матфія 19:9 і Марка 10:12. Ісус там говорить: «Хто

розлучається зі своєю жоною не через статеву розпусту і одружується з іншою — чинить перелюб». (Це стосується як чоловіків, так і жінок, які подають на розлучення. Займатись блудом — смертний гріх. Адже в Біблії сказано: вбивці, блудники, мужеложники, перелюбники, скотоложники (жахлива компанія!) Царства Божого не наслідують. Вони викреслені з сувою життя «і будуть вкинені в озеро вогняне». Це смерть друга, остаточна. Об'явлення 20:15. Життя минає швидко. Бог їм суддя. Вони вже мертві будучи живими. Відпускаю свою 52-річну дружину в «мирське плавання» разом зі своїм «капітаном». Ніякі попи (а жінка ходить в церкву, але не вірить Біблії) не спасуть і не відмолять її від кари. Читачеві, особливо чоловікам, нехай ці рядки стануть грізною пересторогою: ніколи не беріть собі за дружину бездуховних жінок, особливо, — матріархів. Гарантовано, через деякий час вас ваша люба дружина полишить напризволяще за яку-небудь дрібничку в побутовому житті, і помахавши вам ручкою, знайде собі іншого мужлана. І при цьому буде ходити в церкву і просити у Бога «многая літа» для себе і свого блудника, а також для дітей блуду, а з вас в той час будуть стягувати аліменти до повноліття дітей, а потім ще й за навчання в ВУЗі.

Матріархи перевіряються дуже просто: якщо жінка слухається свого чоловіка і поважає його — то це не матріарх. Та якщо жінка, коли їй читають вірш з Біблії (Ефесян 5:22, 23), не хоче

визнавати того факту, що дружини підкоряються своїм чоловікам, як Господу, бо чоловік — голова дружини, як і Христос — голова збору та спаситель цілого тіла... І починають говорити, що чоловік — голова, а жінка — шия; куди шия туди й голова... Або почнуть вигукувати такі слова: «Хто? Я! повинна тобі підкорятися? — знайте: перед вами Матріарх у своєму первісному язичницькому вигляді. Таким особам потрібен законний «осеменитель», а потім вони будуть законно «доїти» цього чоловіка до пенсії. Байдуже, з ними буде той чоловік чи ні. Відчуваю безліч «баб» впізнають себе в цих розповідях, а ще більше чоловіків, які опинилися в такій ситуації. Якщо правда коле в очі, це ще не значить, що винувата Правда.

Жалію за одним найбільше: хотів навчити доньку малювати (а хист є!) та матріарх не дозволив і цього зробити. Швиденько привела дочку до якоїсь «вчительки» по малюванню і коли я побачив ті «малюнки» — зрозумів: нічого не вийде. А дочці каже: «Папа тебе не так вчить». Сліпого сина хотів навчити читати по книзі Брайля, — не дозволили...

Бог суддя цьому злому перелюбному роду. Я за свої 52 роки написав 9 книг. Створив більше 2 тисяч картин, мої роботи з ливарної справи, різьблення по дереву є в багатьох президентів з різних країн світу. А також, якщо хто хоче познайомитись з моїми роботами поближче, — завітайте на Хортицький музей Запорізького Козацтва. Там пред-

ставлено 27 робіт з ливарної справи і різьблення по дереву. Акт №4 приймання-передавання матеріальних цінностей. 25 травня 2018 року. Генеральний директор заповідника «Хортиця» Остапенко Максим Анатолійович.

P.S. Сумно визнавати той факт, що за безліччю розбитих сімей стоїть звичайна людська гординя і небажання визнавати і признавати свої помилки. Скільки людей, маскуючись під інтелігенцію, мають чорні душі. Скільки батьків позалюблювали своїх дітей до того, що вони стали безпорадними і залежними від опіки останніх. Чому можна навчитися у таких тещ та їхніх доньок? Сумно і гірко в іншому: ці люди самі не хочуть вчитися Божої Істини і другим не дають. Матріархат — мерзенне зло в очах Живого Бога.

* * *

Не лізь до тих, хто злеє творить
І про добро зі злом говорить.
Традиція — брехнею морить:
Себе творіння не відтворить!

* * *

Пустых традиций род блудливый,
Неверный, подлый, нечестивый...
Прелюбодейство — ваш закон:
Неверья плод — всегда паршивый.

* * *

Блудник з попами в Рай зібрався.
А перед цим у «Церкву» грався, —
«Пречистій» ставлячи свічки...
(Гріх біля фалосів валявся...)

«ВІРНА» ЖОНА

Прийшла у той же самий храм
Давати «мужу» обіцянку...
«А перший де?» «А перший — хам!
Мене взяв третій, за коханку!»

* * *

Пустих традицій рід блудливий,
Невірний, підлий, нечестивий...
Спокуси Гріх завжди красивий:
Смертельно-гарний, вічно хтивий...

* * *

...І підійдуть до Мене в останні дні і скажуть: «Господи, Господи, хіба ми не молилися рукотворним іконам та вирізаним з каменю ідолам апостолів? Хіба ми не ставили безліч великих і малих свічок перед Пресвятою Богородицею, — вирізьбленої з липового дерева і покритій найкращою і найдорожчою фарбою? Хіба ми не давали Тобі клятв в церквах при вінчанні: «жити разом в горі та радості». А потім їх порушували... Хіба ми не святости яєць та пасок на дріжджах на Великдень та не празнували Твого дня народження? Хіба ми не почитували святого Валентина з Миколаєм та інших святих оселяючи себе хресним знаменням? Хіба ми не носили на собі золотих хрестів на товстих ланцюгах, перснів та найкращого, шитого золотом дорогого одягу, прославляючи Ім'я Твоє?! Хіба ми не упивалися вином і горілкою та не об-

жиралися кров'яними ковбасами, прославляючи Тебе на могилах наших пращурів?! Хіба ми не займалися блудом та перелюбом, даючи Тобі обіцянки берегти шлюб від подружньої зради?! Хіба не просили у Тебе, Господи, благословення мужеложники, даючи обітницю в храмах: «Любити одне одного»?! Хіба не Ти був Свідком, коли чергова пара блудниць давала клятву вірності одна одній на все життя? Хіба ми не придумували різних вчень, догм традицій і обрядів, щоб славити Тебе, б'ючи у всі дзвони? Хіба ми не давали грошей на різні монастирі, щоб там займалися блудом, прославляючи Твоє Святе Ім'я? Хіба священики, маючи десятину, не дозволяли собі блуд, перелюб, бізнес, політику і брехливі дописи до Святого Письма в Ім'я Твоє? Папа Римський, Твій намісник на Землі, хіба він не віддавав наказів, освячувати вбивчу зброю, просячи у Тебе перемоги у братовбивчій війні?

Господи, хіба ми не грілися біля вогнищ святої інквізиції, на яких спалювали і катували невинних людей в Ім'я Твоє?! Ми Тебе щиро любимо, Боже, бо ти наш Заступник і Всепрощаючий Господь. Господи, Господи! Що ж Ти нам відповіси, Твоїм вірним учням, вчителям і послідовникам?... Я ж відповім їм: відійдіть від Мене прокляті беззаконники. Я не знаю вас!

РАША

На Государство люди служат,
Не Государство для людей.

Чиновники, Живя, — не тужат,
Народ считая за зверей...

* * *

Неискренность высокомерья
В обман и блуд облачена.
Красивые, Измены, перья...
Но в смерть она обречена.

ПРЕЛЮБОДЕЯМ Откр. 20:15

Два «одиначества», сношаясь,
Тропу измены обрели.
И, пред Всевышним не меняясь,
В огонь извечный побрели...

* * *

**Дом без семьи, это не дом, а место ноч-
лега...**

* * *

С Изменой — Глупость переспала:
Жена... прелюбодейкой стала...
Любовь пропала и семья...
За ними долго Боль рыдала...

* * *

Мне этот лживый мир наскучил:
Ведет в Огонь его стезя...
В себе он Правду — ложью мучил...
К Творцу, фальшивому, — нельзя.

* * *

Разве оценят злые люди,
Что Бог о добром написал?

Им голову подай на блюде...
Предательство — их идеал.

* * *

Среди прелюбодеев — бунт:
«Вся наша совесть весит... «фунт?!»
Измены «грунт» — трясина смерти...
Мерило «грязи» — блуда «шунт».

* * *

Последствия своих поступков
Не может смертный избежать:
Хозяин тела иль обрубков:
Придется то, что сеял, — жать...

ЧОЛОВІК НЕВІРНИЙ ДРУЖИНІ

За мужем, кажеш, пустота,
Бо я Творця і Слово знаю?!
Що ж за жоною? Нагота?..
(Я в смерть з перелюбом не граю).

* * *

За мудростью — воображение:
Любить способность; и решать...
На все имеет Совесть мнение;
И выбор: как и что сказать!

ЗАПИТАННЯ ДО НЕВІРНОЇ ДРУЖИНИ, ЯКУ ВИХОВАЛИ БЕЗДУХОВНІ БАТЬКИ

Чого ж не кине твоя мати
Свого «супруга-блудніка»?
Не вижене його із хати

І «не палюбіт Мужика»?
За Смерть — невірну ублажати?!
Дорога в Рай хіба така?
Хто хоче чисту душу мати,
Не здасть Життя за п'ятака...

* * *

Навчаються, — щоб знати й вміти.
Пишатись працею, радіти...
Куди всю правдоньку подіти:
Які «батьки» — такі і «діти».

* * *

Мораль, як та гора, — висока...
Любов, як річенька, — глибока...
Перелюб — не в Життя сувій.
Дорога в Знищення — широка...

* * *

Муж дітям платить аліменти,
А Жінка — з... новим блудником...
«Аставим» эти сентименты,
Неважно хто сейчас, на ком...»
Такі мерзеннії тварюки
«Науку» в ВУЗах подають...
Невірні, хтивії падлюки
Свій блуд за святість видають.
Хапають їх нечистих руки
І Звіру в пащу віддають...
Вони Вогню пізнають муки:
Таких до Раю — не беруть.

* * *

Не поступает справедливо
Гнилой и жадный человек.
У вероломных все красиво:
Для них забит корыстью век...

* * *

Чем ты заполнил своё время,
С тем и к Всевышнему придешь.
Одним оно по жизни — бремя;
Другим — лекарство; третьим — ложь.

ВЕРОЛОМНАЯ

Чтоб свою жизнь прожить с комфортом,
Пришлось знакомиться с... абортм.
Курортм дни свои назвав, —
Считает Бога... «третьим сортом...»

* * *

Бездуховні люди — це кораблі без вітрил,
які постійно носить течіями зради і жадібності.

* * *

«Великие люди» — в дворцах перемен...
«Великие люди» — в борделях измен...
О Боге вещают Великие люди,
Не требуя власти и денег взамен.

* * *

Прелюбодейка ночь сношалась...
Любви — как водки насосалась...
«К попу раскаяться» пошла...
И мужу вновь... «святой» досталась!

* * *

Так кто же лжет: прелюбодейка,
Злословя Вечного Закон:
«В мирском законе есть лазейка!..»
Иль Тот, Чьё Слово – вечный Трон?

ТЕЩА

Мать «воспитала» двух детей
И четырёх в себе убила...
Сын, как и муж, – прелюбодей...
А дочь блудницей стать решила.

БЛУДЛИВА СІМЕЙКА

Вага заповідей Сина –
Це вам не пір'іна!
Про гадюче кодро підлих –
Взнає Україна!

* * *

В борьбе Соперник притесняет
И не дает по Слову жить...
Кто цену жизни понимает,
Не станет Тьмою дорожить.

* * *

Творение, будь Мné послушным:
Установил законы – Я!
Кто хочет вечным быть и нужным –
На том пребудет власть Моя!

* * *

Бог не виновен в преступлениях:
Страданий не было в твореньях!
Зло – это жадности зерно:
Причина скрыта в разных мнениях.

* * *

Без Творца невозможно собой управлять.
Без Него люди будут себя убивать,
Лгать, гадать, воровать, изменять...
Без Всевышнего кто может истину знать?

* * *

Бездуховність — лицемірна.

* * *

Жилище света; место темноты...
Где их границы? В мире суеты
Где ты живешь, их точно нету!
Разгадки скрыты в бездне пустоты...

* * *

Кто без Меня успешно правил?
Кто без Меня – себя оставил?
Без Моих правил – пуст закон!
Я ваши души жить заставил!

* * *

Бог никогда не лжет. Блуднице,
Себя ли блудом оправдать?
Муж не гуляющий – честь девице!
Прелюбодейство – Зла печать!

* * *

На Землі, як Ти задумав,
Знову буде Рай...
Той хто зло й брехню придумав, –
Знайде смерті край.

* * *

Кого же Я служить заставил
Себе и Сыну своему?!

Я смертных с выбором оставил:
Решать по воле и уму...

* * *

Платити честю за комфорт
Для того, щоб... прожити гарно?
Кому з лайна потрібен торт?!
Блудити – значить жити марно.

* * *

Закон Творця – це не пір'їна,
Його Слова стоять в віках!
Рід матріархів – зла країна:
Блуд, ворожба в її ділах...

* * *

Кто мыслит – тот и ненавидим.
Злых и негодных чаще видим.
Обидим праведных, и что?
Глупцов при власти мы не видим.

* * *

Реликтовое излучение – Информация.
Код ДНК – Приёмник, Матрица и Точка
отсчета...

* * *

К Единственной жене любовь
Пронес свечой до смерти лютой.
Сошла по капле жизни кровь...
Свеча — осталась не задутой...

* * *

Ваш бог – живот; а слава – в сраме.
В грехах и лжи ваш мерзкий рот.
Клянетесь вы Ему... грехами.
Идёт в погибель гнусный род!

* * *

Благопристойности сняв маску,
И спину к Богу повернув,
Надели лжи презренной каску,
Меч смерти в кровь Христа макнув.

* * *

Завистник счастью человека,
Охотясь, как на кабана, —
Нам роет ямы век от века,
Презлобный хищник Сатана.

* * *

Лишенный святости, не силы,
Сверкаешь ложью у Могилы,
Играя с третьей частью звезд,
Пуская лесть в мирские жилы.

* * *

Голодным львом и хитрым Змеем
Когда-то Бог назвал тебя...
Но мы — любовь иль зло жалеем?
Кому хотим отдать себя?

* * *

Лучший Друг, Утешитель,
Надежда, Отец, —
Ты — наш Пастырь,
Судья, еще — Сеятель, Жнец.
Только в Слове открылся
нам Вечный Владыка!
Через Сына, в любви,
вечность дарит Творец!

ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНЄ ВИДАННЯ

Байдак Віктор Миколайович

**Вкладай себе
в наступні покоління**

Відповідальний за випуск **О.Д. Давидов**

Художнє оформлення **О.С. Сюмер**

Підписано до друку 4.02.2019 р. Формат 60х84 1/16. Папір офсетний. Друк офсетний. Ум.-друк. арк. 7,8. Обл.-вид. арк. 8,2. Тираж 100 прим. Зам. № 736.

“Журфонд”

49000, Дніпро, пр. Д.Яворницького, 60.

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру
ДК №684 від 21.11.2001 р.

Віддруковано:

ФОП «Кучугурний Ю.М.»,

49000, вул. Вознесенська, 11, м. Дніпро.

Байдак В.М.

Б48 Вкладай себе в наступні покоління. – Дніпро: Журфонд, 2019. – 176 с.

ISBN 978-966-934- 177-8

Кожна нова книга Віктора Байдака викликає не тільки купу емоцій, думок і почуттів, але і безліч питань. Всього того, без чого поезія (як втім, і проза) не може існувати. І ця, дев'ята за рахунком, книга автора не стала винятком.

УДК 92-82

